

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 4
APRIL 1965
114. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4

APRIL 1965

114. ÅRG.

Indhold:

Han er opstanden: Han er ikke her	79
Hvert medlem en missionær	81
Fra missionens præsidentskab	83
Forløsning for dem, som er i forvaring	84
Månedens spørgsmål	86
David O. McKay – en mand med en hemmelighed	87
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	89
Kredslærerindernes budskab	90
Søndagsskolen	91
Genealogisk Forening	93
G.U.F.	95
Primary	96
Præstedømmet	97
Personlige nyheder	97
The Spoken Word	100

Forsidebillede:

Ældste N. Eldon Tanner, anden rådgiver i Kirkens
Første Præsidentskab.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Det årgamle spørgsmål — det strålende svar

Han er opstanden Han er ikke her

af President David O. McKay.

Siden mennesket, efter at have glemt u dødeligheden, for første gang så med undren på den stjerneklare himmel eller forgæves søgte at løse mysteriet om sin tilværelse, har der i hvert intelligent menneskeligt væsens sind været forankret det årgamle spørgsmål, som blev fremsat af Job: »Om manden dog døde for atter at leve!« (Job 14:14).

Det er alle tidsaldres spørgsmål, og skønt guddommelige budskaber, ligesom glimt fra evigheden, gav hver generation et bekræftende svar, har dog millioner gennem århundrederne nægtet at anerkende lyset som autentisk, og har som følge deraf levet den tid, der var tilstået dem, i tvivl, og er døde i frygteligt mørke, fordi, rasonnerede de, ingen nogensinde var vendt tilbage fra riget på den anden side graven.

Den mest betydningsfulde begivenhed i hele menneskeheds historie var derfor opdagelsen af den tomme grav dens mindeværdige første dag i ugen, tilligemed svaret fra det himmelske væsen:

»I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her; se, dér er stedet, hvor de lagde ham.« (Mark. 16:6).

Da de linier blev skrevet, hentydede de overhovedet ikke til påsken. De var blot en udtalelse angående Jesu Kristi opstandelse — en af de største begivenheder i menneskeheds historie.

Påsken, en forårsfest, var optaget fra den hedenske højtideligholdelse til ære for Eostro, en saksisk forårsgud, dom, der svarede til Ashtoreth fra Syrien.

Alt hvad menneskene siger om påsketid som tidspunktet for nyt liv og nyt håb, kan passende forbindes med den gamle for-kristne fest. I sandhed, foråret og opstandelsen er på lykkelig måde forbundet, ikke at der er noget i naturen, som er nøjagtig analogt med opstandelsen, men der er så meget af forårstiden, som bibringer én tanken om opvågnen. Ligesom dødens stilhed har den Gamle Vinter holdt alt planteliv i sit greb, men når foråret nærmer sig, tvinger den milde, livgivende kraft og varmen og lyset ham til at løse sit greb, og hvad der syntes at have været døden, vågner gradvis op til nyt liv.

Ikke et symbol, men virkelighed

Men genopvågnen af fysisk liv eller endda oprejsningen

af åndelige idealer er ikke den virkelig betydning af påsken, som den blev højtideligholdt af de første kristne.

De mindedes at deres Korsfæstede Herre, den Opstandne Kristus kom frem af graven.

For alle, som anerkender Kristus som Frelser, er hans opstandelse ikke et symbol, men virkelighed.

At det, at Kristus kom frem af graven, blev accepteret af hans disciple, er sikkert. De vidste det, for deres øjne så, deres øren hørte, deres hænder følte hans legemlige nærværelse. Det var kundskaben om, at den Opstandne Herre talte med dem og bevægede sig iblandt dem, som forandrede modløse, frygtomme, fortvivlede disciple til tillidsfulde, frygtløse, heltemodige forkyndere af Jesu Kristi evangelium.

På vidneudsagnet fra disse oprigtige, gudfrygtige vidner, som var uden svig, har troen på Kristi opstandelse »sin uovervindelige grundvold.«

En af de første, som nedskrev sit vidnesbyrd, var Markus, hvis oprindelige jødiske navn var Johannes. Der var grund til at tro, at han blev omvendt af Peter, som kærligt henviser til ham som »Markus, min søn.« Ganske sikkert var han nært knyttet til den øverste apostel, fra hvem han hørte, på selve tidspunktet — ikke år efter — alle enkelthederne om Jesu død, begravelse og opstandelse. Af Markus hører vi den strålende forkyndelse om den første tomme grav i hele verden. Ingen kan tvivle om, at Markus var overbevist i sin sjæl om, at Kristus var kommet frem af graven. For ham var der ingen tvivl om opstandelsen, den var virkelig, og hans Herres og Mesters tilsynekomst blandt menneskene var en kendsgerning, der var befæstet i hans sind uden skygge af tvivl.

En anden, som beretter om øjenvidnernes vidnesbyrd, var Lukas, en hedning, en proselyt fra Antiokia i Syrien, hvor han var læge. Hvad han skrev, var resultatet af personlige forespørgsler og undersøgelser og blev draget frem fra alle tilgængelige kilder. Især interviewede og berettede han om erklæringer fra dem, »som fra begyndelsen var øjenvidner og ordets tjener«. Han erklærer, at han har besluttet »noje at gennemgå det alt sammen forfrs«, så han kunne »nedskrive det i rækkefølge«. Dette betyder, at Lukas skaffede sig vidnesbyrd fra disse øjenvidner direkte fra dem, ikke fra tidligere fortællere.

Dokument giver vidnesbyrd

Med vished for deres akkuratse kan vi anerkende hans udtalelser angående Peters og Paulus' og andre apostles vidnesbyrd angående opstandelsen. Ganske vist bevidner hverken Markus eller Lukas, at de så den Levende Kristus, men heldigvis findes der et dokument, som giver det personlige vidnesbyrd fra et øjenvidne til, at Jesus viste sig efter sin død og begravelse. Dette personlige vidne bekræfter også vidnesbyrdet, ikke blot de to mænds, jeg har citeret, men også andres. Jeg hentyder til Saulus, en jøde fra Tarsus, uddannet ved Gamaliels fødder, en streng farisæer, og før sin omvendelse var Saulus en bitter forfølger af alle, som troede på, at Jesus fra Nazaret var opstået fra de døde. Hør det ældste nedskrevne vidnesbyrd om den Opstandne Herre:

»og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv;

derefter blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, af hvilke de fleste endnu er i live, men nogle er hensøvede;

derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene; men sidst af alle blev han set også af mig som det ufuldbårne foster;

thi jeg er den ringeste af apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Kristi kirke.«
(1. Kor. 15:5-9).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender opstandelsen, ikke blot som værende virkelig, men også som fuldbyrdelsen af Kristi guddommelige mission på jorden;

og den følger følgende mægtige bekræftelse til Peters, Paulus' og andre apostles vidnesbyrd:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rensen den for al uretfærdighed.« (L. & P. 76: 22,41).

I denne tidsalder, hvor det negative svar på det spørgsmål, som altid opstår: »Er der et liv efter døden?« begynder med tvivl for at undertrykke menneskers sjæle, kan vi vække hjertet til glæde ved at lytte til »det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!«

Ligesom Kristus levede efter døden, således skal alle mennesker leve, idet hver indtager den plads i den næste verden, som han bedst har gjort sig skikket til.

Må hver påskemorgen give denne sandhed ny vægt og fylde vore sjæle med den guddommelige vished, at Kristus virkelig er opstanden, og gennem ham er menneskets uodelighed sikret; og må den dag snart gry i verden, da det falske begreb, som måske kan gøres rigtigt, vil blive erstattet med evangeliets højeste idealer, som udstråler den Opstandne Herres kærlige, fredselkende ånd!

David O. McKay

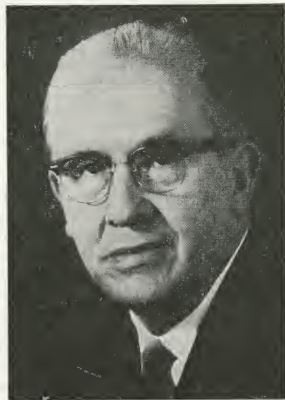
»Han er ikke her – Han er opstanden«

Hvert medlem en missionær

af *Præsident Ezra Taft Benson*

Præsident David O. McKay, en Herrens Profet, forventer, at Kirken giver agt på hans anmodning, om at hvert medlem vil være en missionær. Han har givet os en plan, ifølge hvilken dette kan opnås med lethed og uden større anstrengelse. Det vil blive til velsignelse for enhver af os, men det kræver, at hver eneste en viser villighed til at handle. Vil vi alle tage imod Profetens appel? Rige velsignelser vil følge, hvis vi gør det.

Herunder følger kopi af to breve — et til medlemmerne og det andet til alle missionærer i den europæiske mission:

Til alle Kirkens medlemmer i den europæiske mission

Kære brødre og søstre!

Herren har pålagt os alle det store ansvar at hjælpe med til at opbygge Hans Rige i disse de sidste dage. Dette betyder, at hver eneste af Dem har det privilegium og den pligt at hjælpe med til at bringe Hans børn ind i Kirken.

Vi har også lært, at store resultater kan opnås ved faste og bøn. Med dette i sinde beder vi hver eneste af Dem om at slutte Dem til os i en særlig anledning i marts, april og maj. På fastesøndagen i hver af disse måneder vil vi gerne have, at De faster fra to på hinanden følgende måltider med et bestemt formål for øje: At modtage vor himmelske Faders hjælp til gunst for missionærarbejdet.

Medens De faster, beder vi Dem også om, at De beder oprigtigt til Herren, søger Hans velsignelser over Dem og de missionærer, som arbejder iblandt Dem, så denne del af Herrens vingård kan frembringe mere frugt.

Og så beder vi Dem om, at De bevidner for Herren Deres villighed til at understøtte Deres faste og bøn med gode gerninger ved:

1. At efterleve Evangeliet,
2. At overvære moderne trofast, hjælpe med til at optage de Hellige i fællesskabet, både gamle og nye, og understøtte Deres grenspræsident i hans kaldelse, og
3. At hjælpe med til at lære Deres venner Evangeliet.

Præsident David O. McKay, en Herrens profet, har ved mange lejligheder vist os, hvorledes vi kan opfylde denne sidste pligt. Læs i løbet af disse tre måneder og især på fastesøndagene atter skriftet »Præsident McKays appel og du«, og spørg Dem selv, hvorledes De bedst kan anvende de forslag, der indeholdes deri, til at bringe Evangeliet til dem af Deres venner og slægtninge, som vil være modtagelige for det.

Husk, at Herren ønsker, at vi skal have held med dette arbejde, og vil hjælpe os, hvis vi beder til Ham i tro. Bed under Deres faste, at Herren vil hjælpe Dem til at finde en ven, som De kan fortælle om Evangeliet, at De kan finde de rette ord, når De taler til ham, og at han må være modtagelig. Bed for de missionærer, som vil undervise Deres ven. Og drag så denne ven ind i fællesskabet i Kirken, så hans vidnesbyrd kan vokse og udvikles ligesom Deres eget.

»Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ... Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig! Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk. Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!« (L. & P. 18:13—16).

»... og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.« (L. & P. 88:31).

Hvis De vil tage Herren på ordet, og med Hans hjælp bringe Evangeliets budskab ud til Deres venner og slægtninge, lover vi Dem rige åndelige velsignelser, større harmoni i Deres hjem og den dybe tilfredsstillelse, som kommer af at hjælpe vor himmelske Faders børn til at forstå Hans veje og indgå i dåbens pagt. Der findes ingen større lykke end dette. Der findes ikke noget vigtigere arbejde i hele verden.

Deres hengivne ven og broder

Ezra Taft Benson

»Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre ... Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple ... Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt, og det er varig frugt ...«
(*Johs. 15:5,8,16*).

Til alle missionærer i den europæiske mission.

Kære medmissionærer!

I ovennævnte skriftsted og i utallige andre har Herren tydeligt vist, at Han venter, at Hans disciple skal være skabende og skaffe mere frugt til Hans Rige. Han taler endda om at »rense« os, så vi kan bære mere frugt.

Som Han lærer os i lignelsen om talenterne, skal vi ikke begrave vore gudgivne talenter og evner, heller ikke blot drive afsted, men forøge de talenter vi har og vie dem af vort hele hjerte til Hans tjeneste. »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.« (*L. & P. 107:99*).

I løbet af det sidste år og især under denne række missionær-konferencer har vi set, at I virkelig prøver på at lære jeres pligt og vie jeres tid og talenter til arbejdet i gerningen. Vore statistiske rapporter viser, at i næsten alle missionerne har missionærerne forøget den tid, der er brugt til aktivt proselytarbejde, ud over gennemsnittet for 1963. For dette er vi taknemmelige.

Ikke desto mindre er der, som I sikkert er klar over, megen brug for forbedring i den europæiske missions område. Vi føler, hvad jeg er sikker på, at I også gør, at der er behov for, at vi gen-indvier os til missionærarbejdet. I særdeleshed har vi brug for at beslutte os til ikke blot at arbejde flittigt i vor Faders vingård, men også oprigtigt og i fromhed søge Hans hjælp, så vi kan arbejde *effektivt* og således at vi kan lede vort arbejde ad de stier, som Han ønsker vi skal gøre det.

Med dette for øje beder vi jer om at vie fastesøndagene i marts, april og maj til at drage nær til Herren og søge Hans hjælp til at »bære mere frugt«. De hellige i den europæiske missions område vil faste sammen med jer og for jer. De fleste af dem vil samarbejde med jer og hjælpe jer at fremme dette store værk.

Foruden fasten på disse dage med dette særlige formål for øje beder vi jer om at vise Herren, at I er villige til at bekræfte jeres faste og bøn med flittigt, hensigtsmæssigt arbejde. Vi vil foreslå følgende:

1. At I forøger jeres proselyttimer til den standard, som jeres missionspræsident har fastsat. Alene dette vil sikre større held til at bringe nye omvendte ind i Kirken, for der er en betydelig sammenhæng mellem de timer, der er anvendt til proselytarbejde, og antallet af nyomvendte. Men husk, at den måde I bruger jeres proselyttimer på også er af yderste vigtighed. Prøv på at forøge jeres effektivitet ved at arbejde gennem henvisninger fra medlemmer og gode undersøgere, ved at bruge de værdifulde undervisningstimer sammen med jeres bedste undersøgere, og ved omhyggeligt at overveje de måder, hvorpå I kan lade overflødige timer, som anvendes på ting, som ikke direkte vedrører jeres missionærkaldelse, ude af betragtning.

2. At I forøger jeres effektivitet som lærere i Evangeliet. Rigtige studerevaner — mindst én times studium sammen med jeres kammerat og én time alene hver dag — vil sætte jer i stand til bedre at forstå Evangeliets strålende principper og hjælpe jer til at se, hvorledes jeres undersøgere kan hjælpes til at få et vidnesbyrd og overvinde deres problemer. Husk at jeres undersøgere har brug for at lære Evangeliets fundamentale principper; det meste af jeres studeretid bør anvendes til at lære, hvorledes I bedre kan undervise dem om tro, omvendelse, dåb og den Heligånd's gave.
3. At I drager nær til Herren og søger Hans hjælp i alt hvad I foretager jer. Han har sagt: »Uden mig kan I slet intet gøre«. Vi må drage nær til Ham, få Hans ånd og arbejde flittigt under dens indflydelse.

I en sidste dages åbenbaring har Herren sagt til os: »Derfor stiller jeg, Herren, jer dette spørgsmål: Hvortil er I blevet ordineret? Til at prædike mit evangelium ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden.« (*L. & P. 50:13—14*). Ved en anden lejlighed sagde Han: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.« (*L. & P. 42:14*).

Vær ikke afhængige udelukkende af jeres egen klogskab eller de seks lektier. ... Opbevar altid livets ord i sindet, og det skal gives jer i samme stund, den del, der skal udmåles til hver.« (*L. & P. 84:85*). Når I mødes med undersøgere, så giv dem det, som Herren vil have de skal modtage. Dette er en umådelig stor udfordring til jer som lærere i Evangeliet, men I vil finde, at jeres anstrengelser vil bære frugt, når I lærer at gøre det.

Vi opfordrer jer ikke til at faste mere end én gang om måneden, men vi indskærper jer, altid at »våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.« (*3 Nephi 18:18*).

Vi har Herrens ord, at »Hvis I bliver i mig, og mine ord i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det. Derved er min Fader herliggjort, at I bærer MEGEN frugt og bliver mine disciple.« (*Johs. 15:7—8*).

Vi beder jer om at hellige jer endnu mere i 1965, så vi kan få mere åndelighed og således at vi kan arbejde mere flittigt på at bære endnu mere frugt, således som Herren ønsker det.

Det er vort håb og vor bøn, at vi alle må forenes i dette forehavende — det største værk i hele verden. Hvis vi gør det, vil vi se, at når vi planter Evangeliets sæd og arbejder på at nære den, vil Gud give os væksten.

Vi kan ikke svigte i dette arbejde. Tænk på Herrens løfte til os: »Og de skal gå fremad og ingen skal hindre dem, thi jeg, Herren, har befaleet dem.«

Jeres hengivne ven og broder

Ezra Taft Benson.

Fra missionens præsidentskab

»Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« (Johs. 3:16; L. & P. 34:3).

Sådan er den kærlighed, som Gud har til verden og alt hvad der hører den til. Så uendelig og grænseløs er Guds kærlighed, således som den tilkendegives gennem alle Hans skabelser og forløsning af alle ting, at Johannes i sine egne lærdomme angående kærlighed satte kronen på dem alle ved at sige »Gud er kærlighed«, det vil sige, at den fuldkomne kærligheds fyldte er legemliggjort i Ham.

Den højeste tilkendegivelse af kærlighed på menneskets side ses gennem menneskets hengivenhed mod Gud, dernæst dets holdning overfor sine medmennesker. Der er sagt til os: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.« (Matt. 22:37—39).

Kærlighed til Gud findes kun blandt dem, som elsker deres medmennesker. »Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud« og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set. Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.« (1. Johs. 4:20—21).

Kærlighed er altid forbundet med og tilkendegives ved tjeneste. »Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.« (L. & P. 42:29).

Kærlighed er grundvolden til fred og retfærdighed i dette liv og til frelse i livet herefter.

Når vi nærmer os påsken, vender mine tanker sig mod Frelseren og den store kærlighed Han havde til os alle, den tjeneste Han ydede sin Fader og os, som lever, som har levet og som vil leve på denne jord. Han viste os den måde vi skal leve på, så vi kan opnå evigt liv. Hans ønske var altid at gøre sin Faders vilje, ikke sin egen, lige til selve enden, thi i sin bøn til sin Fader sagde Han: »Er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.«

Sådan var Hans hengivenhed for det værk, Han var kaldet til, og for at fuldføre sin Faders vilje.

Sådan var Hans kærlighed til os, at Han døde på korset for vor skyld, for at forsoner for de synder, som vi ikke kunne sone for, og for at åbne vejen, så vi kunne få tilgivelse for vore egne synder gennem omvendelsens princip. Hans gerning blev udført med uegennyttig kærlighed og hengivenhed.

Lad os alle prøve at kappes med Ham, at fuld-kommengøre os ved at tjene og elske vore medmennesker. Hvis vi ikke lærer at gøre dette i dette liv, vil vi ikke blive i stand til at udholde Hans nærhed i det fremtidige liv. De, som kommer til Ham, må være rene, må være uegennyttige, må have kærlighed til deres søskende.

Må vi alle stræbe efter at leve efter det eksempel, som vor Frelser gav os — ved at tjene og elske vor næste. På denne måde kan vi være Ham til behag.

R. Earl Sorenson,

missionspræsident.

Forløsning for dem, som er i forvaring

af Theodore M. Burton,

assistent til De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1964

I begyndelsen af sin tjenestegering på jorden kom Jesus Kristus en dag til byen Nazaret, hvor han var vokset op som dreng. Som det var hans vane på sabbatdagen gik han til den lokale synagoge for at dyrke Gud. Da han rejste sig for at læse, fik han Esajas' Bog, hvorfra han læste følgende:

»Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udbræde frihed for fanger, og udgang for dem, som er bundet,

udbræde et nådeår fra Herren . . .« (Es. 61:1—2).

Så lukkede han bogen og satte sig ned og talte. Da alle øjne var fæstet på ham for at se, hvilken fortolkning han ville give disse ord, sagde han:

»I dag er dette skriftord, som lød i jeres øren, gået i opfyldelse.

Og alle gav de ham deres bifald, og de undrede sig over de livsalige ord, som udgik af hans mund.« (Luk. 4:21—22).

. . . Han sendte mig for at udbræde for fanger, at de skal få frihed . . . for at sætte fortrykte i frihed.« (Ibid., 4:18).

Bibelfortolkere har sagt, at de originale ord fra Esajas henyder til befrielsen af de jødiske fanger fra Babylon, men at Jesus anvendte dem på befrielsen af syndere for deres skyld og syndens trældom, under sin tjenestegering. Men var dette Jesu hensigt, og hvilke syndere blev holdt som fanger gennem deres skyld og deres synders trældom?

Jeg hævder, at Esajas og Jesus talte om særlige fanger, således som det siges i følgende citater fra Esajas:

»På hin dag hjem søger Herren himlens hær i himlen og jordens konger på jorden.

De slæbes i fængsel som fanger, holdes under lås og lukke og straffes lang tid efter. (Es. 24:31—22).

»Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningens lys.

for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster.« (Ibid., 42:3—7).

Der er ingen tvivl om, at Jesus skulle blive Befrieren, og at de, som sidder i dette fængsel, skulle blive i mørkets lenker, som i høj grad henyder til åndeligt mørke snarere end til politiske fanger her på jorden. Jesu værk var bestemt ikke begrænset udelukkende til dem fra hans egen jordiske generation, som horte hans rost personligt som ved denne lejlighed, hvor han talte i synagogen i Nazaret. Hans værk var et større værk, et altnaffende værk, og henvendte sig ikke blot til hele den vide verden, som dengang levede, men også til alle, som nogensinde havde levet eller nogensinde ville leve på denne jord.

En af kristendommens fejlagtelser i dag er at tro, at Kristi gerning begyndte i Tidernes Midte, som fulgte efter hans fødsel på jorden. I Tidernes Midte begyndte han sin jordiske gerning, da han var født blandt menneskene som Guds Enbårne Søn i kødet. I almindelighed forstås

man ikke, at Jesus var den Førstefødte af Guds åndelige børn, og at han som Jehova, Skaberen, var denne jords Gud, for han blev åbenbaret i kødet som Jesus Kristus. Han er denne jords Evige Gud, som gav sine love og befalinger til de gamle profeter, for han kom til jorden som Menneskesønnen.

Evangeliets principper, som Jesus underviste i, var evige. Profeterne og de gamle seere havde fået dem og lært dem. Til gengæld forkyndte de dem og underviste folket på deres tid i dem. Forstod de ikke, at Forløseren ville komme? Var Esajas, for eksempel, ikke et vidne om Herrens komme, da han forkyndte:

»Hvo troede det, vi horte, for hvem åbenbaredes Herrens arm?

Han skød op som en kvist for hans åsyn, som et rodskud af udtørret jord, uden skønhed og pragt til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham,

ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, en, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke.

Og dog — vores sygdomme bar han, tog vore smerter på sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud.

Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.

Vi for alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle.

Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres hen at slagtes, som et får, der er stumt, når det klippes — han oplod ikke sin mund.« (Ibid., 53:1—7).

Tor vi sige, at profeterne ikke vidste alt om Jesus og hans komme? Bevinede de ikke, ofte med deres liv, Guds guddommelighed og opfordrede indtrængende deres tilhørere til at vende sig til ham og leve?

Akkurat ligesom præstedømmets myndighed var blevet givet til Adam og hans sønner, patriarkerne, således fik de også Jesu Kristi evangeliums principper og fik del i de ordnancer og pagter, som hører til ophøjelsen, når man anerkender Jesus Kristus som Herre og Konge. Kun da folket nægtede at anerkende dette højere præstedømme og denne højere lov på Mose tid, fik de det lavere præstedømme og den lavere lov, som skulle være en hård arbejdsgiver, som til sidst skulle lede dem til at anerkende Jesus Kristus og den højeste lov, som han havde givet til de gamle profeter, og som han gav igen i sin jordiske gerning.

Mangel på forståelse af Jesu Kristi gernings evige og altnaffende natur har forårsaget betydelig forvirring blandt dem, der studerer guddommelighed. Men studiet af de mystiske religioner om kundskaben om en Forløser (en forfødsel og sammes død og opstandelse blev hævet

af flere sådanne religioner hundreder af år før Jesu Kristi fødsel. Dåb ved nedsenkning var et temmelig almindeligt ritual længe før Jesu komme. Opdagelsen af skrift-rullerne fra hulerne ved Qumran i nærheden af Jerusalem bragte lærdomme og skikke, som senere blev brugt i kristendommen, to hundrede år før Jesu Kristi fødsel, for dagen. Dette har ført til, at visse forskere af den kristne religion benægter Jesu Kristi guddommelighed. De har betragtet ham blot som en stor og begavet lærer, som simpelthen antog og tilpassede disse tanker og skikke hos de gamle præster. Derfor påstår de, at han oprettede en ny filosofi om menneskets broderskab, baseret på disse begreber, og til forsvar for disse gav han endog sit liv som martyr.

En sådan fornægtelse af Jesus Kristus som et guddommeligt væsen er resultatet af ikke at forstå den evige natur af det evangelium, som Jesus underviste i. Hvis man forstår, at evangeliet blev lært og praktiseret lige fra begyndelsen, kan man forstå, hvorledes disse lærdomme og skikke kan findes i apostatformer i Grækenlands og Ægyptens mystiske religioner, og kan forklare kendskabet til kristne lærdomme for Jesu Kristi fødsel.

Når man så ved, at evangeliet blev forkyndt af de gamle profeter i forventning om Frelserens komme, og at det nu forkyndes som bekræftelse på hans forsoning, kan vi stille et spørgsmål, der vedkommer dette. Hvad skete der med dem, som hørte evangeliet og afslog det, eller, måske bedre sagt, som undlod at anerkende det, medens de var på jorden? Hvad skete der med dem, som levede på jorden, da de på grund af frafaldet og ondskab aldrig havde anledning til at høre Jesu Kristi evangelium forkyndt? Hvad sker der med dem, vi kalder hedninger, som aldrig har hørt om Jesus Kristus?

Da disse folk døde, de, som aldrig havde indgået en pagt om at blive Jesu Kristi sønner og døtre, gik deres ånder til et åndeligt fængsel, hvor de var tvunget til at vente, indtil de kunne blive befriet. Dette forklarede Peter, da han fortalte, hvorledes Jesus gik for at arbejde blandt dem, som var døde, for, som skriften siger os, lærte Peter os:

»Og han har pålagt os at prædike for folket og vidne, at han er den, som af Gud er bestemt til dommer over levende og døde.

Om ham vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans nåde.« (Ap. Gern. 10:42—43, kursiv tilføjet).

At denne frelse gennem tro på Kristus står åben for de døde så vel som for de levende, er tydeligt, således som Peter lærte os det:

»Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden,

i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,

de, som forud var uldige, dengang Gud i sin langmodighed bødte i Noas dage, medens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand.« (1 Peter 3:18—20).

Grunden til dette forklarede Peter på følgende måde:

»Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som menneskers dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.« (Ibid., 4:6). På denne måde er Jesu Kristi forløsende kraft gjort muligt for enhver, som har levet eller vil leve på jorden. Med henblik på skriftens bekræftelse af den lære, at Kristus virkelig besøgte og virkede blandt de ånder, som havde været uldige og som på grund af utilgivelig synd

blev holdt i et åndefængsel, kan vi måske spørge, hvad var formålet og hensigten med vor Herres gerning iblandt dem? Hans forkyndelse var hensigtsmæssig og positiv, ikke for yderligere at fordømme, men for at bringe trøst og barmhjertighed. Forløseren kom til dem for at åbne vejen, som fører til livet. Han kom ikke for at gøre deres mørke og deres sorg dybere, men for at bringe trøst fra fortvivlelse og lidelse.

Det mest betydningsfulde af alle ofre, det største værk, der nogensinde er udført for menneskeheden og vendepunktet i menneskets historie, er Kristi forsoning, som var et stedfortrædende offer, som Jesus bragte for os, som var gået bort fra Gud. Han gav sit liv frivilligt som et forudordineret offer, for at vi kunne leve evigt. Dette tog Gud imod som en forsoning for den brudte lov, og det er det middel, hvorved vi som Guds børn kan opnå frelse.

Gennem Jesu gerning for os kan vi gå forbi englene og igen komme i Gud vor Evige Faders nærhed, men kun når vi adlyder evangeliets ordninger. Paulus lærte os:

»Derfor var det jo, Kristus døde og blev levende, for at han skulle blive Herre både over døde og levende.« (Rom. 14:9).

Hvorledes det er muligt at frelse de døde, som allerede er gået bort fra denne jord, forklarede af Paulus, da han talte om dåb for de døde:

»Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1. Kor. 15:29).

Det er tydeligt, at evangeliet må prædikes i ånderverden og at der må være sørget for foranstaltninger til stedfortrædende arbejde for dem, som er døde. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste organisation på jorden, som gennem virkelig handling hævder nødvendigheden af at udføre dåb for de døde og som hævder at have guddommelig myndighed dertil.

Derfor hviler ansvaret på hver eneste af os til at søge efter og identificere vore afdøde forfædre, som ikke havde nogen lejlighed til at høre Jesu Kristi evangelium. Efter at vi har identificeret dem, er det vort privilegium at gå ind i Guds templer og som stedfortrædere udføre disse ordninger for dem, som de ikke selv kan udføre. Ved disse ofre har vi en lille del i Jesu Kristi forløsende magt og deler med ham glæden over at gøre noget for andre ved at forberede vejen for dem til også at nå op i Gud vor Evige Faders nærhed.

Så vigtigt er dette arbejde, at profeten Malakias bevidnede:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, for Herrens store og frygtelige dag kommer.

... Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Det er ikke var således, ville hele jorden fuldstændig blive lagt øde ved hans tilkommelse.« (Joseph Smith, 2:38—39, kursiv tilføjet).

Jeg beder, at vi ikke må øde vor arv på jorden ved at forsømme dette privilegium, at tage del i forløsningsarbejdet. Når vi er taknemmelige for Jesu Kristi, vor Forløseres forløsende nåde, så lad os hjælpe ham ved at vise nåde og barmhjertighed mod dem, som sidder i åndeligt mørke og vent på, at vi skal dreje nøglen om til døren i deres fængsel og bringe dem ud i det åndelige dagslys. Enten dette arbejde er at åbne døren for de levende eller de døde, så lad os bære vidnesbyrd om det ved de gerninger vi udfører ved at vidne med vort liv, at Gud lever og at Jesus er Hans Son, som rejste sig fra de døde og lever i dag. Dette vidnesbyrd bærer jeg for Dem i Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens

SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hjemmelærerarbejdet.

Spørgsmål:

Vi er blevet instrueret om, at med regelmæssige medlemrum vil særlige lærere, kaldet hjemmelærere, komme til vort hjem for at undervise os og holde os på pligtens sti, i henhold til guddommelige befalinger. Herren gav Kirken denne befaling gennem Profeten Joseph Smith i begyndelsen af denne forvaltning, og denne pligt blev afgjort overdraget som en regelmæssig skik i Kirken under ledelse af de forskellige biskopper i de forskellige warder. Vi håber sandelig, at dette skridt ikke betyder, at den befaling, som Herren gav til Profeten Joseph Smith, har svigtet, og at brodere med denne særlige kaldelse derfor er nødvendige til at fortsætte dette vigtige arbejde, som Herren har givet ved guddommeligt påbud. Svigter vi ved overholdelsen af denne befaling?

Svar:

Herrens direkte befaling, som er anført i Lære og Pagter, skal ikke sættes tilside. De forskellige biskoppers regelmæssigt kaldede lærere kan og skal fortsætte med at udføre deres tildelte pligter, som er givet dem ved guddommeligt åbenbaring. Disse særlige kaldelser er for at forøge og stimulere denne vigtige forpligtelse, som er givet ved guddommeligt påbud.

Hvor vidunderligt ville det være, hvis Kirkens medlemmer, hver og en, ville tilbringe mere tid med at læse og studere, hvad Herren har åbenbart i de hellige bøger, som er indenfor alle Kirkens medlemmers rækkevidde. Det ville frelse os fra mange vanskeligheder og falske slutninger. Tilgiv mig, at jeg siger det, men jeg tror, at mange af Kirkens medlemmer vil blive fordømt, fordi de har undladt at søge efter kundskab, som klart gives i vore standardværker. Hvornår vil den tid komme, som Profeten Jeremias talte om:

»Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og Judas hus, ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, dengang jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken pagt de brød, så jeg væmmedes ved dem, lyder det fra Herren;

nej, dette er den pagt, jeg efter hine dage slutter med Israels hus, lyder det fra Herren: Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjertes, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.

Ven skal ikke mere lære sin ven eller broder sin broder og sige: »Kend Herren!» Thi de skal alle kende mig fra

den mindste til den største, lyder det fra Herren; thi jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mer deres synd i hu.« (Jer. 31:31—34).

Det har altid været forbavsende for mig, at så mange medlemmer af Kirken undlader at forberede sig ved studium og ved tro til at kende sandheden. Hvor mange fædre i Israel tager sig tid til en gang om ugen, eller hver anden uge, ja, bare en gang om måneden, at sætte sig med medlemmerne af deres familie og have en time eller to med studium, eftertanke og overvejelse af de fundamentale lærdomme i Jesu Kristi evangelium? Dette er en pligt, som alle forældre skylder deres familie. Intet mandligt medlem af denne Kirke skulle have så travlt eller være så fuldstændigt optaget med denne verdens sager, at han ikke kan tage sig tid til en aften hver uge at sætte sig med sin familie og undervise dem og have diskussion med dem om evangeliets fundamentale principper. Jeg tænker ofte på den revelse, som Herren gav Frederik G. Williams og Sidney Rigdon, fordi de havde undladt at undervise deres børn og opdrage dem »i lys og sandhed«. Hvor mange andre forældre i Israel har gjort sig fortjent til en lignende revelse?

Nu da vi udnævner særlige lærere til at gå ud i hjemmene og undervise de forskellige familier i Kirken, vil jeg gerne lade enhver fader i en familie vide, at dette direktiv ikke er tilstrækkeligt og på ingen måde befrier faderen for det ansvar, som Herren har lagt på ham, at han skal instruere medlemmerne af sin egen familie og opdrage dem i lys og sandhed. Særlige lærere, som kommer ind i hjemmene, er ikke, og må ikke, være noget, som befrier faderen i hjemmet fra hans ansvar for at undervise sin egen familie og opdrage dem »i lys og sandhed«, og intet, som Kirkens Autoriteter sørger for, må befri faderen i familien fra hans privilegium og simple pligt, som Herren har pålagt ham, nemlig at undervise medlemmerne af sin familie ved eksempel og forskrift, og at holde de ugentlige familiefæstener, som for tiden indstiftes af Kirken, vil være en stor hjælp i denne henseende.

Hvor mange fædre tager sig tid til at samle deres børn omkring sig og holde ugentlige familietimer, hvor evangeliets fundamentale lærdomme drøftes under fri og interessant diskussion, hvor børnene får lov til at stille spørgsmål og får instruktioner om disse vigtige emner? Må jeg stille dette vigtige spørgsmål: Hvor mange familier i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige holder regel-

mæssige familiebønner morgen og aften? De, som for-sømmer at gøre dette, mishager Herren og er berettiget til den samme revselse, som Herren gav nogle af de le-dende ældster i Kirkens første dage. Ingen forældre bør være udelukkende afhængige af Kirkens organisationer til at opdrage børnene. De bør belæres om at bede regelmæs-sigt, i løndom så vel som i familiekredsen. Det råd, som Alma og Amulek gav til de vildfarne zoramiter, er akku-rat lige så vigtigt for de sidste dages hellige i dag, som det var for to tusind år siden.

»Ja, råb til ham om nåde, thi han har magt til at frelse.

Ja, ydmyg jer og vedbliv at bede til ham.

Bed til ham, når I er i marken, ja, for alle jeres hjoerde.

Bed til ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både mor-

gen, middag og aften.

Ja, bed til ham mod jeres fjenders magt.

Ja, bed til ham imod djævelen, som er en fjende af al reilførdighed.

Bed til ham for markens afgrøder, at I må have held med dem.

Bed for hjordene på marken, at de må formeres.

Men det er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkamme-ret og på lønlige steder og i ørkenen.

Ja, og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham beständig for jeres vel-færd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer.«
(Alma 34: 18—27).

Joseph Fielding Smith.

David O. McKay

En mand med en hemmelighed

af Norman Vincent Peale

Forfatteren til denne artikel, *Norman Vincent Peale*, er en meget berømt amerikansk skribent. Han er præst og redaktør af »Guide Post«, og hans mål er at hjælpe menneskene til at være optimistiske og blive lykkelige og glade.

Sidste gang jeg så David O. McKay, fik jeg et over-vældende indtryk med mig. Jeg tænker, at denne åndelige leder af et folk på to en halv million må have påvirket mig på mange måder. Klog, helgenagtig, ydmyg, åndrig — det er ord, som ofte bliver brugt om præsidenten for Mormonkirken. Men jeg førte bort med mig, fremfor no-get andet, en varm hengivenhed for et menneske, som har en umådelig appetit på livet.

Denne egenskab er stor hos ethvert menneske, men jeg var særlig rørt over det, fordi Præsident McKay på det tidspunkt var 91 år gammel. Hans glæde over alting boblede over i hans latter, hans optimisme, hans varme og hjer-telige smil og især i den bøn, hvormed vort besøg slut-te. Da jeg rejste mig for at forlade hans kontor i Salt Lake City, slog han armene om mig og i en faderlig tone isten om han, hvad jeg kun kan kalde en taksigelseshymne for menneskeligt venskab, for Kristi kærlighed, for det pri- vilegium at være Hans disciple.

Senere, da min hustru Ruth og jeg talte om vort besøg hos mormonerens leder, sagde jeg: »Ved du hvad, jeg tror han er et af de lykkeligste mennesker jeg nogensinde har truffet.«

Ruth var forvirret. »En mand på hans alder og med hans ansvar må have en eller anden slags hemmelighed bag sin vitalitet.«

Hans hemmelighed! Hvor vidunderligt ville det være, hvis der var en sådan hemmelighed, og vi alle kunne op-dage den og bruge den til at gøre vort liv til den fryde-fulde vandring med Gud, som hans havde været. Jeg tænkte over, hvad jeg vidste om manden for at finde nøg-len til denne egenskab. Jeg husker hans sekretær, Miss Clare Middlemiss, som sagde, at i de 29 år hun havde arbejdet ved hans side, havde hun aldrig hørt et gnavent ord.

Og jeg huskede et hjertegribende øjeblik nogle få må-neder før, da Præsident McKay, idet han gik op på for-

højningen for at tale til en forsamling, snubled på trappen. Der gik et gisp gennem folk. Men han rejste sig op og vendte sig mod forsamlingen med sit ukuelige smil. »Det er frygteligt at blive gammel«, sagde han sorgmodigt, »men jeg foretrækker det for den anden mulighed.«

Da jeg vendte tilbage til New York, ringede jeg til flere af mine mormonvenner og sagde til dem, at jeg var interesseret i at lære mere om deres leder. I løbet af nogle dage var mit skrivebord stæbet op med eksemplarer af Præsident McKays taler, bøger skrevet om ham, breve fra folk, som kendte ham — og et billede af manden var ved at danne sig for mig.

David O. McKay er født i Huntsville, Utah, den 8. september 1873, som ældste søn af ti børn af pionerforeldre. Hans liv fulgte det traditionelle mormonmønster: hårdt arbejde, et hjem bygget op om regilios tro, en periode med missionærarbejde i udlandet, derefter begyndelsen til en lærergerning, som førte ham til selve topstillingen i sin kirke.

Men det var de små glimt mere end de brede linier, som afslørede mandens karakter.

Ved en bestemt lejlighed var Præsident McKay ved at gå ind i en sal for at lede en gudstjeneste, da en ivrig pige på otte—ni år pressede sig igennem mængden og bad om hans autograf. Han ville vise hende denne venlighed, men blev afbrudt, og da han vendte sig om for at finde hende, var hun borte.

Nu kunne det synes en lille ting, men ikke for Præsident McKay. Idet han afviste spørgsmål om sin tale, sagde han til dem, der stod omkring ham: »Jeg må finde den lille pige.« Han ville heller ikke give sig til at drøfte forretningssager, for hun var fundet og han havde skrevet i hendes program.

Eksempler af denne slags om hans omsorg for andre mennesker, findes særlig ofte mellem hans egen familie. Hans søn Llewelyn, idag professor ved University of Utah, indrømmer, at hvis nogen af de seks McKay-børn var opvoksede, så var det ham. Llewelyn husker den gang han som dreng en dag kom hjem fra butikken med de varer han var blevet sendt hen for at købe, og med et stort grin.

»Ekspedienten var så dum, at han gav mig fem dollars for meget tilbage«, fortalte Llewelyn opstemt sin fader.

David O. McKay studerede et øjeblik sin søn. »De vil ikke savne dem, Far,« fortsatte Llewelyn til forsvar. »Den butik tjener godt med penge.«

»Du har højst sandsynlig ret, butikken vil ikke savne de fem dollars«, sagde hans fader. »Men hvis ekspedienten må betale dem af den løn, som han skal forsyge sin familie med, så vil han savne de fem dollars, ikke, søn?« Drengen nikkede lovende.

»Men lad os antage, at ekspedienten ikke vil blive holdt ansvarlig«, fortsatte han. »Lad os antage, at ingen ved, at du har de fem dollars. Du ved det. Og du ved, at de ikke tilhører dig.« Der blev en lang pause. »Det er op til dig selv, min dreng, at afgøre hvad der er det rigtige at gøre.«

Llewelyn gav de fem dollars tilbage den næste dag. Hans fader kunne have gjort det til en fiks og færdig lovlig sag, men i stedet valgte han at respektere den unge personlighed foran sig, at give ham et princip at gå efter, men ikke en befaling, at lade ham selv træffe afgørelsen.

I virkeligheden synes det mig, når jeg tænker over, hvad jeg havde læst og bemærket om denne mand, at denne omsorg for andre folk strålede gennem alt hvad han gjorde, enten det drejede sig om hans søn eller en lille pige, som han aldrig havde set. Jeg gad vide, om det måske var nøglen til den glæde, han så øjensynligt fandt i livet.

Llewelyn skrev, at intetsteds er den agtelse, han har for andre mennesker, mere tydelig end i hans behandling af Mrs. McKay. Efter 64 års ægteskab rejser Præsident McKay sig stadig, når hun træder ind i værelset, og fornylig så man ham i osende regn holde vogndøren åben for hende, medens hans manke af hvidt hår viftede i stormen.

En sådan omsorg udstrækker sig endog til dyrene i huset. En nat, da han var borte på rejse, blev familien vækket midt om natten af et telegram. Forskrækkede rev de konvolutten op. Budskabet lod »Vand Casars«. Casar var deres orme, og i hotelværelset hundreder af mile borte holdt Præsident McKays uddannelse som bondedreng ham fra at sove af frygt for, at dyret var blevet forsømt.

Og så en dag fandt jeg i en tale af den elskede kirksens mand svaret på mit spørgsmål: fire linier af et digt af Edwin Markham, som Præsident McKay for længe siden gav sig til at lære udenad som en ledestjerne i hverdagslivet.

*Der er en skæbne, som gør os til brodere,
ingen lever for sig selv alene;
Alt hvad vi sender ud i andres liv,
kommer tilbage i vort eget.*

Alt hvad vi sender ud! Hvis det, som udgår fra David O. McKay til andres liv, er omsorg og respekt og kærlighed, hvad under er det så, at glæde og fred og kærlighed kommer tilbage! Det mindede mig om en episode, som blev noget af en celeber sag i Salt Lake City for to—tre år siden. Hvert år den 24. juli har byen en stor parade til minde om de første pionerers ankomst til Salthøden på denne dato i 1847. Men dette særlige år hændte der noget, som satte mundene på gлед: for første gang viste der sig piger i baderdragt på flere af vognene. En gruppe stive og højtidelige kirkeledere begav sig til presidenten for at protestere.

Men den helgenagtige mand sluttede diskussionen med en bemærkning, som fuldkomment omfatter det princip, som jeg hentyder til. »Jeg så ikke noget ved den parade«, sagde han, »som ikke var smukt.«

Er det ikke, hvad vi alle ser i verden omkring os: ikke hvad det er, men hvad vi er? Ved at se efter det gode, det værdifulde, det smukke hos andre finder David O. McKay det dér. Det er det, som gør livet så godt for ham i en alder af 91 år — og den hemmelighed vil virke i enhver alder.

med marker og små bondehuse langs bredden. Ude i søen lå der en lille ø.

»Det er et landskab af datidens Norge, malet af een af Europas største kunstnere. Her er et andet. Dette er nyt, knapt tørt endnu. Her ser du ingen graner på bjergskråningerne. Gården og haven i forgrunden er livagtigt, som det så ud. Hun vil kende det straks.«

De gik udenfor.

»Jeg har ikke haft tid til at samle ret mange billedhuggerværker endnu. Jeg giver mig selv lidt af med den kunst. Her er et halvfærdigt stykke arbejde, en model til en fontæne.«

De sad på en bænk, hvorfra de kunne se og høre det nedfaldende vand.

»Fortæl mig lidt om din familie.«

»Jeg har en hustru og fire børn, som endnu er i åndeverdenen. Det er ikke ret længe siden, jeg forlod dem efter almindelig tidsregning, og de vil snart følge efter, men jeg er alligevel lidt utålmodig, tror jeg. Å, hun er en god kvinde, broder, ærlig, retskaffen og skøn, og mine børn er noble sjæle – to drenge og to piger – selv om een af dem har været lidt på afveje. Han vil komme tilbage med tiden. Ja, min hustru var den første, som lærte mig sandheden i min anden prøvestand og åbnede mine øjne for storheden af vor faders store plan. Jeg var faldet dybt og stod i fare for at synke dybere ned, da hun kom – Gud sendte hende – og med hendes rene, stærke hånd drog hun mig op af uføret, Gud velsigne hende.« Og den talende smilte til det plaskende vand.

»Jeg måtte forlade jordelivet pludseligt, og hun kæmpede bravt til enden. Det var alt for det bedste – det véd vi nu. Jeg havde arbejde at udføre i åndernes verden, og Gud kaldte mig til det. Jeg gjorde det og modtog Herrens anerkendelse. Vi mødtes alle i åndeverdenen og fortsatte vort arbejde til Guds ære og menneskenes frelse. Da faldt det i min lod at gå gennem opstandelsen, og her er jeg –. Hør, hvad er det? Der er nogen, som kalder.«

De lyttede. Fra huset hørtes en stemme, en lav, blød stemme kaldte.

»Broder, jeg må gå,« sagde den, der havde talt. »Der er nogen, som kalder på mig.«

Han forsvandt hurtigt gennem indgangsdøren, og den besøgende fortsatte sin vandring.

V.

»Og Gud skal aftørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det forrige er vejet bort.

Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn -.« -

Åb. 21: 4, 7.

En lyd, et sagte udtalt ord forplanter sig gennem luften og trænger ind i øret. Det rører ved hjertets strenge og finder dem afstemte efter sin egen melodi. Det spiller varmt på de følsomme strenge, og hvilken opvågning for den sjæl! Hvilken lykkefølelse, hvilken glæde, når tonerne forenes!

Et blik, et glimt af en skikkelse - en bestemt skikkelse og ansigt; lysets stråler møder i øjet noget, der er i harmoni dermed, og sjælen jubler i begejstring.

Et blødt håndtryk - genforeningen er fuldbragt.

Hvad var det for en stemme, der nåede ud til ham - en røst fuld af kærlighed, fuld af alt det forbigangne, fuld af længsel? Ah, hvilken fryd, der gennembæver ham; hvilken glæde, der får hjertet til at banke heftigt!

Han ser hende. Hun står i midten af værelset med øjnene rettede mod den åbne dør. Hun rører sig ikke. Hendes smukke, skinnende hvide klædebon omslutter hendes skikkelse og falder i bløde folder mod gulvet. Hendes hår, lyst som i gamle dage, glinser nu som sølvtråde. Hendes ansigt skinner med udødelighedens ubeskrivelige lys.

Hun ser sin ægtefælle. Hun hæver armene og går et skridt frem. Hun smiler – et yndigt smil!

»Homan – Rupert.«

»Delsa – Signe.«

Han tager hende i sine arme. Han kysser hende og trykker hende mod sit bryst.

Lyden af musik nåede ind til dem fra et af de andre værelser. Han lyttede forbavset, men hun så smilende på ham. Musikken ophørte, og en lille pige viste sig i døren.

»Må jeg komme ind?« spurgte hun.

»Alice, min engel.«

Hun løb hen imod dem.

»Far, far, å hvor jeg er glad!«

Han løftede hende op, og hun slog sine små arme omkring hans hals og kyssede ham atter og atter.

»Hvor der dog er dejligt her,« sagde hun. »Oh, mor, jeg er så lykkelig.«

»Ja, Alice, vi er alle lykkelige – lykkeligere end vi kan beskrive. Nu kan vi tildels forstå den herlige sandhed, som blev os forkyndt, at »Ånd og element, uadskilleligt forenede, modtager en fylde af glæde.««

Alice legede med fiskene og svanerne nede ved dammen, medens mand og hustru sad ved det åbne vindue og så ud mod staden.

»Broder Volmer har endnu ikke aflagt os et besøg,« sagde han. »Du husker, han var vor broder Sardus?«

»Jeg husker ham godt,« svarede hun.

»Hans musikalske evner er nu en stor velsignelse for ham selv og for herrens værk; thi han leder musikken i templet. Han forstår nu tilfulde, hvorfor han mistede hørelsen, medens han levede i kødet, og han takker herren for denne tilsyneladende ulykke.«

»Rupert,« sagde hun, »jeg tænker så ofte på vore børn. Hvor længe vil det vare, før vi modtager dem alle?«

»Ikke så længe nu; men hver i deres orden. Overlad dette til Herren.«

De så ud på Alice. Svanerne spiste af hendes hænder, og hun strøg hånden ned ad deres bøjede hals.

arvelod tilligemed vore børn og familier. Alle ting vil tilhøre os, det være sig »Liv og død, det nærværende eller tilkommende«, og vi er Kristi, og Kristus er Guds.»

»Men da vil vi jo blive Gud lig.»

»Ja, og er der noget mærkeligt i, at børnene skulle blive deres fader lig?»

»Jeg husker,« sagde hun, »ligeså tydeligt, som var det i går, hvad Fader lovede os i vor første prøvestand, nemlig, at dersom vi var trofaste, skulle vi forøges og atter forøges. Erindrer du det?»

»Ja,« svarede han. »Vi skulle blive »kronede med herlighed evindeligen«. Fader opfylder nu sine løfter.»

Derefter sad de tavse ved hinandens side ude af stand til at udtrykke deres tanker. De så over mod de af skyen omsluttede kupler og tårne i byen.

Alice kom løbende ind. »Nu kommer vore gæster,« råbte hun.

De så ud af vinduet og fik øje på to personer, som nærmede sig, idet de med interesse betragtede haveanlægget omkring huset. »Det er Henrik og Marie,« udbrød Signe.

De blev modtaget med stormende jubel.

»Kom ind og se resultatet af min mands forberedelser,« sagde Signe.

De besøgende blev ført gennem huset og haven udenom. Eftersom de i nogen tid havde været adskilte, havde de meget at tale sammen om og meget at fortælle hinanden.

De satte sig ved springvandet midt i haven. »Ved I,« sagde Henrik, »at vi på vejen hertil mødte Rakel.»

»Er hun også oprejst?« spurgte Signe. – »Å, hvorfor bragte du hende ikke med hertil?»

»Jeg fortalte hende, hvor vi skulle hen,« sagde Henrik med et smil, »og bad hende også følge med; men hun foretrak, som rimeligt var, at blive hos sin mand, der tager hende med omkring til sine slægtninge; så hun afslog allernådigst at følge med os, men sagde, at hun ville besøge os en anden gang.»

»Snart?»

»Det ved jeg ikke. Hun er meget interesseret i sin mand,

»At se tilbage,« sagde han, »og tænke på de vidunderlige måder, hvorpå Herren bragte os til denne grad af fuldkommenhed, fylder mit hjerte med tak og pris. Nu er vi udenfor dødens og den onde magts rækkevidde. Nu flyder den rene, livgivende Guds ånd i vore årer i stedet for blod. Nu kan vi se og forstå de ting, som før var dunkle. Vi kender det gode, fordi vi har været i berøring med det onde. Vor glæde er fuldkommen, fordi vi har erfaret smerte og sorg. Vi ved, hvad livet er, evigt liv, fordi vi har gået igennem døden.«

»Ja, Fader giver sine børn en god skole.«

»Og vi har lært denne sandhed,« sagde hun, »at selve tilværelsen er en vedvarende straf eller belønning. Guds børn høster således, som de sår fra evighed til evighed.«

»Ja, tænk så et øjeblik på dette: Vort liv er lige begyndt. Vi har evigheden foran os, og vi er først nu således udstyrede, at vi kan gå den i møde.«

»Det er en overvældende tanke. Men fortæl mig om disse tusinde år af fred på jorden og den sidste store forandring. Nu er jeg elev, og du er lærer.«

»Der er meget at tale om vedrørende de store begivenheder, der er i vente. Denne jord har nu i nogen tid nydt Sabbats-årets fred og hvile. Han, der gjorde oprør mod Gud, er bundet, og Kristus er jordens eneste konge. Hans love går ud til alle folk, og alle nationer må arbejde for de levende og døde. Ingen begravnes nu mere, thi de hellige, som nu dør, bliver forvandlede i et øjeblik. Dette vil blive ved, til de tusinde år er omme. Da vil Satan blive løst for en tid; men hans tid vil blive kort. Da kommer den sidste store scene: Herren vil fuldføre sit værk. Han vil blive set i himlens skyer med magt og stor herlighed og med alle sine hellige engle. De hellige på jorden vil blive forandrede i et øjeblik og løftede op for at møde ham. De hellige steder vil blive løftede op. Elementerne vil komme i brand og smelte. Jorden vil dø, som alle ting må, og blive fornyet og forherliget og blive til et passende opholdssted for himmelske væsener i al evighed. Alle ting vil blive nye, og jorden vil indtage sin plads blandt himlens selvlysende stjerner. Da skal vi modtage vor evige

og de er et lykkeligt par, hvilket jeg er glad for; thi jeg vil indrømme, at jeg en gang betragtede Rakels tilfælde for at være håbløst.«

»Vi kunne ikke se ret langt, kunne vi, broder?« bemærkede Rupert.

»Vor tro var svag, og vi stolede ikke nok på Herren.«

»Ja, jeg undrede mig ofte over, hvorledes Herren ville bære sig ad med at bringe orden tilveje i det vildrede, der syntes at eksistere i verden. Vi var ikke i stand til at fatte Herrens handlemåde, fordi vi ikke kunne se udover de snævre grænser af den verden, hvori vi levede; vi kunne kun se en lille del af evighedens cirkel; vi kunne ikke se, hvorledes den synlige part, der ofte var ru og uformelig, kunne passe ind i noget smukt og skønt; men nu er vor synskreds udviklet, og vi har et større og derfor rigtigere syn på livet.«

»Og dette har jeg bragt i erfaring,« sagde Henrik, idet han smilende så på Signe og Marie, som med armene omkring hinanden vandrede henad havegangen, »jeg har erfaret, at vort arbejde aldrig ophører. Medens jeg levede på Jorden, var det min mission at søge efter de af min slægt, som var gået forud, og at udføre det frelsende arbejde for dem i templerne. I åndeverdenen fortsatte jeg min gerning ved at forkynde sandheden for mine medmennesker og berede dem for modtagelse af det, som blev eller var blevet udført for dem af andre. Og nu erfarer jeg, at jeg har endnu mere at udføre end nogensinde. Vi er lærere, ledere, dommere, og vor arbejds-mark er hele Jorden.«

»Ja«, svarede Rupert, »jeg overværede forleden dag hjørnestensnedlæggelsen af det hundrede tempel, og vi har kun lige begyndt. Den tid og energi, de evner og rigdomme, som tidligere benyttedes til nogle enkeltes berigelse, eller som blev brugt vil at oprette og vedligeholde store hæere og flåder, bliver nu ofret til bygningen af templer og til udførelsen af arbejdet i dem. Jeg husker, at jeg ofte tænkte på, hvorledes det nødvendige tempelarbejde nogensinde kunne blive udført for alle de millioner af jordens indbyggere, men nu kan jeg se, hvor ligetil det er. Tusinder af hellige i tusinder af templer

kan udrette dette i løbet af de tusinde års millennium. Enhver af Adams sønner og døtre må gives en lejlighed, enhver tråd udredes, ethvert sønderbrudt led sammenføjes, enhver fejl rettes, enhver skabning, der opfylder sit skabelsesmål, må fuldkommengøres – og alt dette må udføres, før den sidste store »Afslutningsscene« kommer. Alt dette kan nu udføres, før den sidste store »Afslutningsscene« kommer. Alt dette kan nu udføres, thi enhver kraft arbejder med det samme mål. Jorden er endnu opfyldt med vore brødre og søstre i dødelige legemer; der er en vedvarende forbindelse mellem åndeverdenen og denne verden, og her er vi sammen med vore slægtninge og forfædre, vi har passeret jordelivet, har gået gennem åndeverdenen og opstandelsen – og vi er, som du sagde, mere travlt beskæftigede end nogensinde, fordi der med vor forøgede kundskab kommer større kraft og evne. Vort arbejde tiltrænges overalt. Og hvilket velsignet privilegium er det ikke således at være i stand til at hjælpe Herren i det store frelsens værk og vor Jords herliggørelse.«

Alice legede med nogle fugle, som hun syntes at have gjort meget tamme, thi de fløj frem og tilbage fra hendes hænder til buskene. De to kvinder kom tilbage langs stien, standsede nu og da for at lytte til en fugls triller eller se på en blomst. De sluttede sig til Rupert og Henrik.

»Jeg har en hel del navne fra åndeverdenen, som jeg skal bringe til templet i dag,« sagde Rupert, »blandt dem er der femten par, som skal vies til hinanden.«

»Jeg har hørt sige,« sagde Marie, »at der hverken bortgiftes eller tages til ægte i himlen.«

»Det bliver der heller ikke,« svarede Rupert, »ligeså lidt som der bliver udført dåb til syndernes forladelse. Hverken denne verden eller åndeverdenen, hvor disse opholder sig, er Himlen.«

»Er dette ikke Himlen?« spurgte Marie, idet hun betragtede skønheden rundt omkring.

»For så vidt som det angår os opstandne væsener,« svarede

Rupert, »har vi Himlen hvor som helst vi går; men denne Jord bliver nu gjort rede til at modtage sin himmelske eller celestiale herlighed. Indtil dette er fuldført, vil der blive givet og taget til ægte.«

»Det er jeg glad for,« sagde Signe, »thi der er —«.

Hun blev afbrudt af Alice, der kom ind for at fortælle dem, at nogen nærmede sig huset. Henrik og Marie hilste på de besøgende, der vedblev at samle sig. Hvidklædte skikkelser havde i nogen tid bevæget sig over mod templet. Nu fik de større hastværk.

»Det er på tide at gå,« sagde Rupert.

Et øjeblik efter havde de byttet klæder og begav sig til templet. De trådte ind og indtog deres sæder. Volmer gik forbi dem. Snart efter var salen fuld.

Livets og lysets Herre var til stede, og Hans lys strålede ud over forsamlingen.

En vidunderlig glans gennemstrømmede alt, udstrålede fra alt. Det var ikke solen og heller ikke månen, men en klarhed som ved middagstid. Hele templet udstrålede en glans, som om det var bygget af et himmelsk stof. Marmoret, de kostbare stene, guldet, alt syntes forvandlet til lys — rent, klart og roligt lys. Det udstrålede fra tronen og fra Ham, som sad på den. »Stråleglansen omkring Hans hoved var som regnbuens farver, og under Hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld i farve lig rav.«

Hør! Musiken! Hvor den fylder templet og gennembæver de forsamlede sjæle! Et tusinde instrumenter blander sig i skønneste harmoni, ti tusinde stemmer forener sig i sang:

»Jorden har våndet sig og har forløst sin styrke.

Og sandhed er grundfæstet i dens indre;

Himlene har smilet på den;

Og den er iført sin Guds herlighed;

thi han står midt iblandt sit folk.

Ære og herlighed, magt og styrke,

være vor Guds, thi han er fuld af barmhertighed.

retfærdighed, nåde og sandhed og fred

til evig tid. Amen.«

Hjælpeforeningen

Kære søstre —

Ja, det var jo lidt af en skuffelse for os, at vi så brat måtte standse vore dejlige, nye lektier til arbejdsmodet. Men tro mig, det bliver endnu bedre, når vi i vort nye hjælpeforeningsår kommer igang igen, og vi så får det hele med, for der hører andre ting med, som vi ikke havde fået, da vi sendte 1. lektie ud; de er kommet nu, men skal først oversættes, og det er en lang omgang sammen med de nye hjælpeforeningslektier; men det er som bekendt godt at have noget tilgode, når . . . o. s. v. Vi vil imidlertid benytte ventetiden til at forberede os meget grundigt på det rent ud sagt vidunderlige program, der venter os, og lad det være sagt med det samme: DET GÆLDER MØDRENE — BÅDE DE ÆLDRE OG DE YNGRE — OG DET GÆLDER VORE UNGE KVINDER I KIRKEN. Vel-signet bliver over al måde de, som tager denne sag om KIRKEN OG HJEMMET, alvorligt op. Vi kan ikke kraftigt nok kalde på jer alle, og vi vil i de følgende måneder her på vor egen side i STJERNEN give jer en lille forsmag på, hvad I har at glæde jer til, og vi begynder med det meget nærliggende emne — i hvert fald i denne forbindelse:

MØDRENS PLADS I PLANEN OM UNDERVISNING I EVANGELIET I HJEMMET

Dette emne blev meget udførligt behandlet ved Hjælpeforeningens sidste, årlige konference i Salt Lake City, oktober 1964 af ældste Harold B. Lee og af De Tolvs Råd, så udførligt, at vi ikke kan tage det hele i denne måneds artikel, men må dele den op. Således sagde ældste Harold B. Lee:

» . . . Jeg er glad for, at denne forsamling af søstre er sammensat, som I er, nemlig af præsidentskaber og ledere fra Hjælpeforeningerne i de organiserede stave og missionsdistrikter. Jeg tror, at vi mere og mere nærmer os den tid, da vi som Generalautoriteter og Generalbestyrelsesmedlemmer må instruere lederne for stavene og missionerne og så forvente, at I bliver så godt skolede, så I er parate til at gå videre til det næste myndighedsstadium i warden og grenene og instruere dem således, at de kan instruere medlemmerne.

Idag vil I få instruktioner om det samarbejdsprogram, som str. Spafford så storartet præsenterede for jer igår. Det, som jeg vil sige, vil derfor komme til at dreje sig om flere forskellige ting.

Forleden aften satte jeg mig til at gennemgå en masse udtalelser om hjemmets betydning for at få nogle »punk-

ter« at give jer fra de store tænkere og ledere på forskellige områder. Dernæst har jeg tænkt mig at give jer nogle skriftsteder fra Evangeliets forskellige uddelinger for at vise jer, hvorledes profeterne har skolet folket med hensyn til forældrenes ansvar over for deres børn. Og så nærmer vi os det aktuelle, idet jeg vil læse nogle citater for jer om Familiens Hjemmeaften, således som vi er blevet belært om den, idet jeg vil begynde med præsident Joseph F. Smith, og endda før den tid om vort ansvar som forældre i hjemmet. Og så kommer jeg endelig til omtalen af de ting, som vi ganske kort vil instruere jer om, og hvorved vi håber, at forældrene vil blive bedre forberedt til at gøre de ting, som Herren har befale dem at gøre.

Jeg var til en konference i X-by, men jeg vil ikke sige ret meget om den, fordi jeg lavede en bommert, idet jeg talte altfor ligefremt om den tankeløshed, denne stav havde udvist ved at kalde en mand og hans hustru til en organisation, som tog dem begge bort fra hjemmet uden at tænke på, at en af dem skulle være hjemme hos børnene; jeg sagde, at de burde tænke sig om og kalde moderen til én organisation, således at faderen kunne blive hjemme, og manden til en anden, så moderen kunne blive hjemme, når han skulle afsted. Jeg opdagede, at jeg havde vakt forargelse med min udtalelse, da stavens ledere lige ud fortalte mig, at de nu kunne forudsige, at folk ville afløses i stor stil på grund af min temmelig ligefremme bemærkning.

Om eftermiddagen kiggede jeg mig om, om der ikke skulle være en, der ville støtte mig i min påstand. Jeg sad ved siden af stavens Hjælpeforenings præsidentinde, hun er muligvis her tilstede idag. Hun havde opdraget ni børn, som alle er gifte nu, allesammen viede i templet; al den tid, hun havde opdraget disse ni børn, havde hun været leder i en af kvindeorganisationerne, så jeg bad hende fortælle os hvorledes hun havde kunnet være både leder og i stand til at opdrage en så bemærkelsesværdig familie.

Denne dejlige søster kunne ikke have en mere fuldkommen tale — set fra mit synspunkt — end hvis jeg havde sagt til hende, hvad hun skulle sige. Hun sagde: »Først og fremmest skylder jeg det gode resultat, jeg har haft med min familie, at jeg selv havde en engel til moder. Jeg opdrog mine børn, som min vidunderlige moder opdrog os, og den kædereaktion, som hun begyndte, håber jeg at have overført til mine børn.« En anden betydning blev understreget af en, som sagde: »Når man opdrager

en dreng, opdrager man blot et andet menneske, men når man opdrager en pige, opdrager man en hel familie.«

Det næste hun sagde var: »Jeg giftede mig med en vidunderlig mand. Han sagde altid, at jeg skulle være aktiv, lige så vel, som han skulle være det, og derfor var det, at hver gang vi blev kaldet til et eller andet, satte vi os ned og talte med biskoppen eller stavspræsidenten, om det var muligt for os at modtage denne stilling, der blev os tilbudt, således, at vor familie ikke blev forsmået. Vi har kunnet gennemføre det i hele vort ægteskab, således at vore børn aldrig har været uden opsyn. En af os har altid været hjemme hos børnene.«

Op det tredje hun sagde, var: »Jeg har et ufravigeligt vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelige mission.«

Vi kan vel være enige om, at denne stavspræsidentinde næppe kunne have sagt noget, der var mere værdifuldt for mødere, end netop de tre punkter, hun nævnedes.

En eller anden har sagt: »Et hjem er taget over en god kvinde.« En anden har sagt: »Et hundrede mand kan bygge en lejr op, men det kræver en kvinde at danne et hjem.«

»Hvor hjemmet styres i overensstemmelse med Guds ord, kan man bede englens om at opholde sig, og de vil ikke føle, at de er borte fra deres eget element.

(fortsættes)

Med hjertelig hilsen til alle søstre.

Hovedbestyrelsen

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt.« (L. og P. 64:33).
Formål: At vise, at man opnår de store ting ved at gøre de små ting godt.

Da Herren gav den instruktion: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt«, betonedes Han det faktum, at de store resultater opnås ved at gøre de små ting godt. I det samme vers i Lære og Pagter sagde Han: »... af de små ting kommer det, der er stort.« Når vi beundrer og giver vort bifald tilkende, når visse mennesker æres for de store resultater, de har opnået, er vi tilbøjelige til at overse det faktum, at disse enestående resultater kun er opnået, fordi de pågældende har udført en hel masse små ting godt, ofte rutinemæssigt indtil kedommelighed. Dette gælder for den dyrebare kunst, for en skøn symfoni, for en arkitektonisk smuk bygning. Kun, når man er minustios nøjagtig med de mindste detalier, kan det færdige produkt blive storslået.

Der fortælles, at da Michelangelo arbejdede på et af sine fremragende mesterstykker, kom en ven og betragtede ham, medens han arbejdede. Nogle uger senere besøgte denne ven igen kunstneren, men kunne ikke se, at der var sket ret meget med maleriet. Da han bemærkede dette, viste Michelangelo ham, at han havde ændret ganske lidt ved øjnenes udtryk, havde lagt en lille smule mere farve på her og forandret en streg der. »Men det er kun detalier,« svarede venen. »Ja,« svarede kunstneren tilbage, »fuldkommenheden er sammensat af detalier, men fuldkommenheden er ingen detalie.«

For at undgå at »blive trætte af at gøre godt« bør vi forstå den glæde, der kommer af at udføre de små, gode ting vel. Det er indlysende, at ingen kan opnå virkelig store resultater uden at være god, og hyppigst udspringer den sande godhed af ganske enkle, små ting.

Fornylig offentliggjorde en fornem avis en ledende artikel, der fremhævede en enestående kvinde — som va. død — for hendes livsførelse. Artiklen understregede, at hendes liv havde været smukt og betydningsfuldt, fordi hun på så mange måder havde bragt inspiration og opmuntring til andre. Hun havde konstant sat tjeneste over al hensyn til personlig komfort eller behagelighed. I en lang række år havde hun efter en fast, selvopbygget plan ofte besøgt de syge og handicappede. Da hun på en fødselsdag op i firserne modtog en æske chokolade, udtrykte hun sin taknemmelighed således: »Den er vel nok vidunderlig, den vil jeg tage med ud til nogle af de gamle mennesker, jeg besøger.« De fleste af disse »gamle mennesker« var yngre end hun selv.

Dette er typen på uselvlig, hengiven »vel-gørenhed«, som kendetegner et liv og gør det »stort«. En eller anden har sagt, at det, der betinger en enestående livsførelse, er evnen til at gøre almindelige ting ualmindelig godt. Vi kan allesammen med klogskab høste gavn af at anvende den guddommelige instruktion om ikke at blive trætte af at gøre godt, i vort liv.

James Allen opsummerer i sin bog *The Heavenly Life*, page 39, (Det Himmelske Liv) denne tanke i disse linjer: »Samt hvert år din høst af velgørenhed, en rigdom, som hverken konger eller tyve kan tage fra dig. Når alle de ting, du kalder dine: gods, behageligheder, æresbevisninger falder, vil du med din retskaffenhed overleve dem alle.«

Lad os følge Herrens råd, da Han sagde: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt,« i erkendelse af det faktum, at »af de små ting kommer det, som er stort.«

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

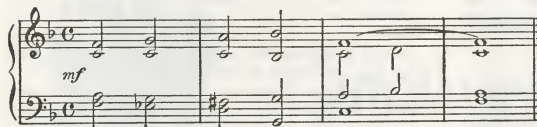
I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Søndagsskolen

Nadververs for april og maj:
»... Thi jeg lever, og I skal leve.«
(Johs. 14:19).

Søndagsskolesang for april:
»Krist stod op af dødes.« (Nr. 215
i den blå sangbog).
Søndagsskolesang for maj:
»Sander solskin.« (Nr. 101 i den blå
sangbog).

Hvorledes vi skal være tolerante overfor andre

af Henry Eyring.

Fjerde artikel i serien »Fasthold et velkommen«.

Bemerk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndagsskolens Konference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskolernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer i søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

Ingen dyd er mere klædelig end ydmyghed, og ingen andre steder stråler ydmyghed mere klart, end når man ærligt erkender sine egne begrænsninger. Hvem har ikke glædet sig over den ligefremme taler, som ved, hvornår han skal sige: »Det ved jeg ikke«.

Ned gennem tiderne komme Gamaliels røst, Gamaliel, som lovlærer, medlem af Sanhedrinet og Paulus' lærer. Vi får i *Apostlens Gerninger* at vide, at Peter og de andre apostle med ham prædikede for folket i templet. Så blev ypperstepræsten og anføreren for tempelvagten og de andre præster bekymrede over, hvad dette ville føre til.

De arresterede brødrene og bragte dem for rådet og anklagede dem, idet de sagde:

»... Vi har jo udtrykkelig forbudt jer at lære i dette navn, og se, nu har I fyldt Jerusalem med jeres lære og vil bringe dette menneskes blod over os!

Da svarede Peter og de andre apostle og sagde: Man bør adlyde Gud mere end mennesker.

Vore fædres Gud har opvakt Jesus, som I tog af dage ved at hænge ham på et træ.

Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til Fører og Frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse.

Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder Ham.

Men da de hørte dette, blev de rasende og ville slå dem ihjel.

Men en farisæer ved navn Gamaliel, en lovlærer, som var højt agtet af hele folket, rejste sig i rådet og bød, at mændene et øjeblik skulle føres udenfor.

Så sagde han til de andre: Israælitiske mænd! se jer vel for, hvad I er ved at gøre med disse mennesker.

... Og nu siger jeg jer: Hold jer fra disse mennesker

og lad dem være, thi hvis dette forehavende eller dette værk er af menneskers, falder det fra hinanden;

men er det af Gud, kan I ikke følede dem. Vogt jer, at det ikke skal vise sig, at I kæmper mod Gud!»

De fulgte hans råd; de kaldte apostlene ind, lod dem piske og forbad dem at tale i Jesu navn og løsd dem.

Så gik de da bort fra rådets åsyn, glade over, at de var agtet værdige til at vanaeres for navnets skyld.

Og de holdt ikke op med hver dag at være i helligdommen og i hjemmene og at forkynde evangeliet om, at Jesus er Kristus.« (Ap. Gern. 5:28—42).

Sidste dages hellige bevarer i taknemmelig erindring navnene på andre mænd, som i senere tider beskyttede de undertrykte hellige fra undertrykkes hævngrædige ødelæggelse. Højt oppe på listen står navnet på general Alexander W. Doniphan. General Doniphan var tre år yngre end Profeten Joseph Smith og tjente ham trofast som hans juridiske rådgiver i Clay County, Missouri. Under forfølgelserne i Missouri kommanderede general Doniphan militsen under general Lucas, en bitter fjende af de hellige. General Lucas havde, ved list, taget Profeten og andre af brødrene til fange, sammenkaldt til en krigsret og domt dem til døden.

Omkring midnat den 2. november 1838 skrev general Lucas: »Brigadegeneral Doniphan — Min Herre: De skal bringe Joseph Smith og de andre fanger til torvet i Far West og skyde dem kl. 9 i morgen tidlig. (Underskrevet) Samuel D. Lucas, kommanderende generalmajor.«

General Doniphan svarede:

»Det er koldblodigt mord. Jeg vil ikke adlyde Deres ordre. Min brigade skal marchere til Liberty i morgen tidlig kl. 8, og hvis De henretter disse mænd, vil jeg holde Dem ansvarlig for en jordisk domstol, Gud hjælpe mig. (Underskrevet) A. W. Doniphan, brigadegeneral.«

Alexander Doniphan, som kun var tredive år gammel, da dette skete, blev stadig ved med at være venlig mod de

hellige, blev en helt i den mexikanske krig, og var i to valgperioder i de Forenede Staters Senat. I maj 1874 besøgte general Doniphan Utah og tilbragte nogen tid sammen med Præsident Young. Den mand, som havde frelst Profetens liv, var naturligvis en velkommen gæst i Salt Lake City. Den fuldstændige ødelæggelse af Jackson County, som var fuldsagt af Profeten Joseph, havde gjort et dybt indtryk på generalen. Doniphan var en telefant, modig, god mand, som troede på retfærdighed, selv om den, hvis den fulgte hans samvittighed, ville have ødelagt ham.

Måske den største ven af vort folk var oberst Thomas L. Kane. Som de Forenede Staters præsidents fortrolige gjorde han sig til talsmand for vor sag gennem alle de år, hvor vi var mindst populære, uden nogen mulighed for verdslige fordele. Han og hans fader hjalp med arrangementerne for Mormon-Bataillon.

Senere, da Johnstons hær var rede til at trænge ind i Utah, forhandlede han med Præsidenten og med Præsident Brigham Young, og beskyttede os på denne måde mod katastrofe. Ja, i virkeligheden stod han parat til at hjælpe, når som helst det var nødvendigt. Øjensynligt havde han noget forbehold imod os, siden han aldrig sluttede sig til Kirken, men hvad disse forbehold så end var, så gjorde tolerance og almindelig menneskelighed ham til vor altid trofaste ven.

Will Rogers sagde: »Jeg har aldrig truffet et menneske, som jeg ikke kunne lide.« Folk er som regel tolerante overfor dem, som de gør sig den ulejlighed at forstå.

Tolerance avler tolerance til gengæld. Den store kolonisator, Præsident Brigham Young, bød Thomas B. Marsh og Orson Hyde velkommen tilbage efter de alvorlige fejltagelser de havde gjort i Missouri, og han var en trofast ven af general Doniphan og oberst Kane.

Store mænd er tolerante uden at gå på akkord med deres principper. De fastholder et velkommen!

DETTE BEHØVER I IKKE AT LÆSE

Jeg kan huske, at den allerførste artikel, jeg skrev i dette blad, havde denne overskrift, og at jeg benyttede den i håb om at så blev den læst. Når jeg bruger den igen i dette tilfælde, er det med det samme lønlige håb om, at den også bliver læst denne gang, og desuden knytter der sig den forhåbning til foretagendet, at den ikke alene bliver læst og anerkendt som formålstjenlig, men at den også vil blive praktiseret i videst muligt omfang inden for Søndagsskolerne i Danmark.

Det drejer sig om INSTRUCTOR: lad nu være med at sige, nå, ikke andet. Vi skal tænke på alle konferencemøderne, hvor vi gang på gang er i vildrede med så det ene, og så det andet. Vi skal tænke på, at Kirkens øverste ledelse i årevis har været ude for problemet, og at den har villet afhjælpe det ved at udgive et skrift hver måned, med de instruktioner som var nødvendige for at kunne gennemføre Søndagsskoleens arbejde på en tilfredstillende måde. Dette skrift eller blad hedder Instructor, og i det kan indhentes alle oplysninger af betydning, og i så god tid, at man kan nå at anvende dem. Nu er der nogle, der siger, det ved vi godt, men vi kan ikke læse det. Tag jeres håndbog for Søndagsskolerne, og læs den igennem, I vil støde på navnet Instructor mange gange. På side 6

står foroven — Leder af Instructor — på side 10, punkt 14, står følgende — »At fremme abonnementet og læsningen af The Instructor, i distrikterne af alle lærere og funktionærer — o. s. v.

Kære søskende, hvorledes en Søndagsskole skal gennemføres, kan vi læse om i Håndbogen, så det ved vi. Men der er ting, som ikke står i håndbogen og som er nødvendige af og til, dem kunne vi foreslå blev drøftet ved vore møder, formoder, eventuelt efter søndagsskolen, hvor der er missionærer til stede. Vi kunne måske vælge en ud, der kan læse dette blad, og lade vedkommende oversætte for os alt hvad der er af betydning. Vi læser i Håndbogen side 22 under n. »Rapport fra Instructor lederen om abonnementsets fornyelse« o. s. v., det er nemlig nødvendigt at forny bestillingen af bladet i god tid til det nye år, for at undgå at der opstår et hul, hvor der intet blad kommer. Det ville være til stor gavn om flere holdt Instructor og benyttede sig af den viden, man kan hente der. Grenspræsidenterne skulle ud af Budgetfonden kunne få de 24 kr. tilovers, som et abonnement koster, og supplere Søndagsskoleens arbejde til det afgjort bedre.

Vi ved, at Instructor er et blad, der er højt agtet og benyttet i U.S.A., og vi burde anvende det meget mere i

Danmark end vi gør. Der må kunne findes en løsning til at få det læst på en tilfredsstillende måde; søskende, prøv at komme med et forslag, det er en vigtig sag, som er meget forsømt, og har været det i flere år.

Så vidt hvad Instructor angår, så er der et andet problem, og det er bibliotekerne i vore kirker, hvor er bibliotekerne henne? hvor er bøgerne? Så vidt jeg husker, blev man enig om for et par år tilbage, at alle, der havde bøger tilovers skulle skænke dem til kirken, (ikke røverromaner og lignende), men god litteratur og bøger vedrørende kirkens arbejde og Evangeliets udbredelse, kort sagt, bøger man kan blive opbygget af. Var det ikke godt, om man havde et sted, hvor man kunne låne bøger og billeder til brug ved undervisningen? Her er en opgave for en eller anden, der har noget energisk i kroppen af en eller anden art, som han eller hun gerne vil give afløb. Lav et bibliotek og prøv at sætte det i system, det ville også gøre var kirke.

Jeg vil gerne endnu en gang gøre opmærksom på,

at når søskende bestiller materiel til søndagsskolen, så er det det bedste at bestille på min adresse og sende beløbet samtidig, også til min adresse og ikke til missionskontoret, ellers kommer der uorden i forsendelserne, og der går for meget tid til spilde. De, der indsender bestillinger til Missionskontoret, må tage den forsinkelse, som denne omvej giver, med i købet. Altså, adressen er,

Maler Knud Edsberg, Nyrup pr. Kalundborg.

Spørgsmål, der vedrører Sondagsskolen, tvivlsspørgsmål og oplysning om arbejdet, kan fås ved henvendelse til distriktet. Adresserne er for Sjælland br. E. Nordby Larsen, Hegnshusene 137, København Brønshøj, og for Jylland, br. Palle Blønd, Brødstrupsvej, Fredericia.

Alle Sondagsskoleforstandere bedes indsende en navneliste med navnene på alle funktionærer i deres gren, til Sondagsskolens Hovedbestyrelse, adresse: Knud Edsberg, Nyrup pr. Kalundborg.

Med venlig hilsen

Knud Edsberg.

Genealogisk Forening

Efterforskning

I februar måned så vi på de forskellige måder, vi kunne udføre efterforskningsarbejdet på. Denne gang kunne jeg tænke mig at gå lidt mere i enkeltheder i de forskellige trin i efterforskningen.

Hjemmet

Vort første trin i genealogisk efterforskningsarbejde bør være hjemmet. Vi bør begynde med os selv ved at lave en sand og i jour ført beretning om vort eget liv. (Det vil højst sandsynligt være lettere for yngre at gøre dette end det vil være for ældre). Det vil være af værdi, hvis du, når du gennemgår gamle breve, gamle dagbøger, optegnelser, bibler og fotoalbums, finder genealogiske data, som du har brug for til din egen beretning. Når du gør dette, kan du måske finde døbsattester, notiser i aviser, velsignelsessattester, attester for ordinationer i præstedømmet, for dåb, håndspåklæggelse, vielse etc. Vi bør være klar over, at hvis vi ignorerer mulighederne for genealogisk efterforskning i hjemmet, overser vi en virkelig guldmine af oplysninger.

Vi bør ligeledes huske, at genealogiske oplysninger, som vi skaffer os hjemme, uden tvivl sparer tid og penge, som vi ellers ville have været nødt til at bruge.

Grensekretæren

Efter at vi har undersøgt alle hjemlige kilder, finder vi måske ud af, at vi mangler visse datoer, som f. eks. døbsdatoer, vielsesdatoer, etc. Det er angående dette, at du

bør rådspørge din grensekretær. Han, som er blevet indsat i denne stilling, bør være klar over sit kald som bogholder for grenen. Vi læser i Lære og Pagter 128:7—9 følgende om dette:

»Af dette skriftsted kan I se, at bøgerne blev åbnet, og at en anden bog blev åbnet, som var livets bog. Men de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. Følgelig må de bøger, der her omtales, være bøger, som indeholder fortegnelser over deres gerninger og henviser til optegnelser, der føres på jorden. Og den bog, der er livets bog, er den optegnelse, som føres i himlen. Og dette stemmer nøje overens med den lære, som blev befaleet jer i den åbenbaring, der fandtes i det brev, jeg skrev til jer, førend jeg forlod mit opholdssted, nemlig at alle jeres optegnelser må blive nedskrevet i himlen.

Denne forordnings natur består nu i præstedømmets magt gennem Jesu Kristi åbenbaring, hvor det forsikres, at hvad I binder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen; eller med andre ord, idet vi betragter oversættelsen fra en anden synsvinkel: Hvad I optegner på jorden, skal blive optegnet i himlen; thi jeres døde skal dømmes i overensstemmelse med bøgerne efter deres gerninger, hvad enten de har udført forordningerne i egen person eller gennem stedfortrædere efter de forordninger, Gud har indstiftet til deres frelse, førend verdens grundvold blev lagt, i over-

ensstemmelse med de optegnelser, de har ført over deres døde.

Det kan forekomme nogle at være en meget dristig lære, vi taler om; en magt, som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Dog har Herren altid givet denne magt i alle tidsaldrer, når han har stiftet sin uddeling og givet præstedømmet gennem virkelig åbenbaring til en enkelt eller til flere. Hvad disse mænd derfor gjorde med myndighed i Herrens navn, i al oprigtighed og trofasthed, og optegnede på rette måde og sandfærdigt, blev lov på jorden og i himlen og kunne ikke tilintetgøres ifølge den store Jehovas beslutning. Disse ord er troværdige. Hvem kan høre det?«

Slægtninge og nære venner

Nogle af de data, som du søger efter, kan være i hænderne på slægtninge af familien, og dette er en af måderne til at skaffe disse data. Nære venner til nogle af dine slægtninge kan have et væld af oplysninger angående din familie.

1. Nogle af dine slægtninge kan have nogle data, der er de samme som du har fundet i dit hjem.
2. Nogle slægtninge kan have familiehistorier selv eller nogle familiehistorier, som har forbindelse med dine linier.
3. Når du går en generation eller mere længere tilbage, finder du måske ud af, at tanter og onkler, og grandtanter og grandonkler er i stand til at skaffe dig nogle data, som det måske ville have taget dig år at finde, hvis du ikke havde spurgt dem.

Korrespondance med slægtninge

Sommetider kan det være nødvendigt at skaffe genealogiske oplysninger om din familie gennem korrespondance. Jeg kunne måske give dig nogle forslag angående hvorledes det ville være bedst at bede om oplysninger pr. korrespondance:

1. Vær sikker på, at din forespørgsel efter genealogiske data eller historie altid er korrekt og taktfuld.
2. Gör din forespørgsel enkel og kort.
3. Bed ikke om altfor mange oplysninger på én gang.
4. Husk på, at den person, som du skriver til, måske har begrænset tid.
5. Vær nøjagtig med hensyn til de oplysninger du ønsker.
6. Det vil ikke være klogt at bede om genealogiske oplysninger, som dine slægtninge måske ville være nødt til at søge efter.
7. Det er ikke tilrådeligt at sende tempel-familieskemaer til ikke-medlemmer.
8. Du vil måske opdage, at du ikke er den eneste i din familie, som er interesseret i genealogi.
9. Hvis der er nogle omkostninger, som dine slægtninge er nødt til at afholde, så foreslå i hvert fald, at du er villig til at betale for udgifter ved at få lavet fotokopier eller duplikater.

Offentlige biblioteker og arkiver

De offentlige biblioteker og arkiver kan meget ofte indeholde dine lokale optegnelser, hvis din efterforskning vedrører den egn, som du nu bor i. I bibliotekerne kan man finde historien om egnens udvikling så vel som om de første beboere. Man kan måske også finde gamle aviser, sociale og borgerlige organisationer og militærlister samt vejvisere.

Kirkebøger

Kirkebøgerne er en af de bedste oplysningskilder. Her finder man optegnelser over fødsler, barnedåb, vielser og dødsfald. I nogle kirkebøger kan man endda finde nogle familiehistorier og biografier. (I Danmark gælder dette især kirkebøgerne fra Sønderjylland, som er meget udførlige).

(Fortsættes)

(Fra *Millennial Star*, ved *Syger T. Iassenberg*).

Genealogisk instruktionsbog

Den *genealogiske instruktionsbog*, som vi omtalte ved de sidste distriktskonferencer, haves nu på lager.

Bogen vil være velegnet som undervisningsmateriale i de genealogiske foreninger, både til arbejdsmoder og til de teologiske lektier, idet der foruden de praktiske instruktioner findes udtalelser om genealogien og dens betydning af forskellige af Kirkens ledere.

Bogen koster kun *kr. 1,50* og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333,38, Church of Jesus Christ og Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes!

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

TEMPELREJSERNE I 1965

Har De husket at indsende den i sidste nummer af *STJERNEN* indlagte »Foreløbige tilmelding til tempelrejserne 1965«?

De to tempelrejser finder sted til følgende tider:

Rejse I: Fra 12. til 15. juli.

Rejse II: Fra 30. august til 2. september.

Læs nærmere om rejserne i marts nummeret af *STJERNEN* (side 56).

M-MÆNDS- OG GLEANER-UGE

Københavns distrikts G.U.F. arrangerede en hel uges fest for deres Gleaner-piger og M-mænd. Mandag den 8. februar samledes 50 unge i alderen 19—27 år på Priorvej og kl. 19 blev de kørt til Missionshjemmet til fest hos missionspræsidenten og søster Sorenson. Det blev en festlig start på ugen. Vi sang og legede, og enkelte optrådte ganske improviseret for de andre. Vi spiste lange flutebrød og smagte søster Sorensons hjemmebak. Jo, man blev rigtigt rystet sammen den aften. Aftenen blev ledet af distriktspræsidentinde Liesel Schou Jørgensen, og vi sluttede kl. 22.30.

Om tirsdagen kørte vi i Tre Falke Bio og så »My Fair Lady«. Det var en god film. Efter en dejlig oplevelse med Andrew Hepburn og Rex Harrison skyndte vi os hjem, for at få lidt søvn. Aftenen blev ledet af 1. rådgiver Jens Kristoffersen og til stede var 40 Gleaner-piger og M-mænd.

Efter at have været til sædvanligt G.U.F.-møde om onsdagen tog vi om torsdagen i Det ny Teater for at se »Dagens ret«, et stykke, som handler om militæret og om hvordan det enkelte menneske bliver ofret, for at hele militærmaskineriet kan fungere. — Et meget lærerigt stykke. Aftenen blev ledet af 2. rådgiver Palle Hatting, og der var 27 med på teaterturen.

Lørdag d. 13. samledes vi i kirken på Amager til banket med efterfølgende bal. Det var en rigtig mormon-middag: Hamburgerryg med kartofler og grøntsager og isdSSERT.

Bagefter dansede vi alle Jenka, for at komme rigtigt i humør. Vi dansede, afbrudt af humorfyldt optræden til kl. 23. Til stede var 51, og aftenen blev ledet af distriktsforstander Hans H. Hall.

Søndag den 14. februar kørte alle Gleaner-piger og M-mænd efter aftenmødet ud til distriktspræsident Orla Rasmussen for at holde Fire-side. Det blev en værdig afslutning på en dejlig, men anstrengende uge. Vi sang og hyggede os og broder Palle Hatting fremføre »G.U.F.-avisen« fra hele ugen, hvoraf halvdelen var på vers. Distriktsrådgiver Jørgen Schmidt fortalte derefter om Præsident David O. McKays liv og virke for Herrens sag. Det var dejligt at høre. Efter en kort formaning om at hjælpe Distrikts G.U.F. med at løfte G.U.F. op til det niveau, hvor det hører hjemme, fik vi dejlige isforfriskninger. Kl. 22 sluttede vi med »Kom, kom Guds folk« og bøn ved rådgiver Ib Rasmussen fra Hovedbestyrelsen. Til stede var 60 og mødet blev ledet af distriktsforstander Hans H. Hall.

Det skal tilføjes, at der gennem hele ugen blev sørget for kørsel af Ældsternes Kvorum. Vi takker hermed de brødre, som stillede deres biler til rådighed samt alle søskende, der i øvrigt hjalp til med at gennemføre »ugen«. Ligeledes retter vi en speciel tak til Missionspræsident Sorenson og distriktspræsident Orla Rasmussen, som åbnede deres hjem for os.

Jo, det var en begivenhedsrig uge.

P. H.

Deltagerne i festen lørdag aften.

PRIMARY

Lidt om SPØRGETEKNIK

Det er muligvis rigtigt, at ikke alle har det, der kaldes fortælle-evnen (evnen til at berette på en fængslende måde) i lige høj grad, men det er givet, at enhver gennem forberedelse og ved brug af lidt teknik kan blive en dygtig lærer.

Ved at stille spørgsmål i en klasse kan man få eleverne aktiveret, hvis man vel at mærke ikke bruger det, jeg kalder »Den slovende spørgeteknik«. En lærer starter f. eks. således:

»Nå, nu må vi jo se, hvor vi er kommet til — lad os nu se, — kan I huske det, jeg fortalte sidst?«

Alt dette kalder jeg overflødige spildord, som måske bruges, fordi læreren selv skal samle sine tanker, vinde lidt tid og i øvrigt finde ud af, hvad han skal spørge om. Altså helt overflødig, hvis man er godt forberedt. Er man det, »startes der f. eks. således: (Eksemplerne er taget fra beretningen om Josva og hans kaldelse).

»Hvem var Josva?« — »Hvordan blev han leder for Israellitterne?« — »Hvilken velsignelse fik han?« o. s. v.

Ved at starte således er det nu eleverne, der skal til at tænke sig om og finde ud af, hvad de hørte sidste gang, og de tvinges til at forme en ganske kort beretning til svar, på grund af den måde, spørgsmålet er stillet. Læg mærke til at spørgsmålene er formet som »Hv-spørgsmål«, d. v. s., at de alle starter med »hvor«, »hvad«, »hvordan« eller »hvilken« o. s. v. Derved undgås de slovende »Ja-Nej-spørgsmål«, hvilket er spørgsmål, stillet således, at eleverne, uden i øvrigt at behøve at tænke videre, kan besvare dem blot med et »ja« eller et »nej«. Eks.:

»Var det Josva vi talte om sidst?« — »Ja«.

»Var han en Guds profet?« — »Ja«.

o. s. v.

Begår man så tilmed den fejl, som er meget fristende, at gentage elevens rigtige svar og evt. formulere det

på en lidt bedre måde, — synes man selv, gør man det helt overflødig for de andre at høre efter, — for: »Svaret bliver jo alligevel gentaget af læreren«. Hvis man absolut ønsker et svar gentaget, lad da en anden elev gøre det. Husk altså, at respektere elevernes egne svar.

Det er ligeledes ganske overflødig at sige: »Ja, det er rigtigt«, efter et svar. Er svaret rigtigt, så følg det op med det næste spørgsmål, f. eks. således:

»Hvordan blev Josva leder for Israellitterne?« »Gud kaldte ham dertil, og Moses lagde hænderne på hans hoved og indsatte ham«.

»Hvilken velsignelse fik han?«

Svar: »Gud sagde ...« o. s. v.

At kunne gennemføre dette kræver, at læreren hele tiden er et spørgsmål forud, så han bogstaveligt talt kan affyre det uden nødvendige pauser.

Alt dette kan kort sammenfattes i følgende oversigt:

Den slovende teknik:

Overflødige »Spildord«.

»Ja—Nej-spørgsmål«.

Gentagelse af elevens svar.

En elev aktiveret ad gangen.

Den rigtige spørgeteknik:

Skab »Lytteatmosfære«.

Hv-spørgsmål.

Respekt for elevens svar.

Hele klassen aktiveret.

Den bedste måde at få en urolig klasse til at blive rolig og interesseret er, ikke formaninger, men god undervisning. Ovenstående er et skridt der henimod, et skridt, som enhver af os kan magte.

Ellen Hall.

»Far og Datter«-fest.

Centrum - Søndre Gren Primary har igen holdt en lille festlig Sammenkomst, nemlig, en »Far og Datter-fest«, der blev afholdt lørdag den 13. februar 1965 kl. 19.00 i »den lille Kirke« på Priorvej 12.

Det var pigerne fra »Lihoa« klassen, der havde inviteret fædrene til fest. Der var 10 piger ialt med fædre.

Festen begyndte med en »Hviskeleg«. Og efter at have sunget nr. 68: »Guldpladernes«, åbnede en af pigerne med bøn. Derefter bød str. Dressø velkommen og alle satte sig ved et bord, der var fint pyntet med blå lys, blå servietter og lysrøde tulipaner. Der blev serveret en varm frugtdrik samt boller, vaffer og æblekage.

Ved bordet blev koden fremsagt og kodesangen sunget

af pigerne. Og derefter var der forskellig underholdning, bl. a. taler, sang og små morsomme historier.

Efter bordet blev der danset, bl. a. »Ballondans«, og der blev leget »Gesandtskabsleg« samt »Berømte personer«.

Aftenen sluttede med en bøfsandwich og orangeade.

Sang nr. 106 »Giv« sa »den lille bæke«. En af pigerne sluttede med bøn.

Alle syntes det havde været en dejlig aften, og alle havde moret sig godt. Pigerne var alle klædt i bluser og lange nederdele, som de fik lov at tage med hjem, da festen var forbi.

Karen Sønderby.

Sekretær i Søndre Grens Primary.

PRÆSTEDØMMET

Medens denne side er ved at blive trykt, har de årvågne, aktive familier i Kirken afholdt fire familie-hjemmefæstener. Ny i denne tidligere prøvede og rigtige familie-aktivitet har begyndelsen til en seriose evangelielektier været, en for hver uges sammenkomst, til brug efter omstændighederne, således som det er antydnet i Præsident McKays introduktionsbrev. Dette er i harmoni med den store åbenbaring, at forældre bør lære deres børn at kende evangeliet, at anerkende dets principper og ordninger og at efterleve dem. Mange folk har håret vidne om den glæde, som kommer af at undervise nye medlemmer i evangeliets principper, men få har talt om glæden ved at bringe det samme sandhedslys i deres egne børns øjne. Ofte er denne fornøjelse blevet overladt til lærerne i de forskellige klasser i hjælpeorganisationerne.

De lektier, der skal undervises i, danner kun én fase af undervisningen. De er på en måde formelle instruktioner i den betydning, at hver af dem forklarer et emne, som har at gøre med sandheden. Men alt imens foregår der en mere spidsfindig undervisning. For hvad enten der undervises formelt eller uformelt i lektion, afhænger dens værdi for barnet af dettes forhold til sine forældre. Når et barn får en følelse af slægtskabsforhold til sin fader, er det parat til at tage imod undervisningen.

At få held med denne følelse af nær forbindelse med hinanden kommer ikke uden hjælp. Fædre og mødre må vise deres børn deres egne følelser af kærlighed til hinanden og til børnene. Dette gøres på mange måder og må bestandigt praktiseres af forældrene.

Her er nogle få forslag:

1. Fader, stå op og hjælp med børnene, medens moder laver morgenmaden parat.

2. Hvor det er muligt, bør hele familien spise morgenmad ved et bord, hvor alle kan sidde sammen. Mindst målet for at spise sammen er ét måltid om dagen. Mødres nerver bliver roligere, hvis fædrene har de små børn under kontrol.

3. Morgenbønnen bør holdes, når familien samles til morgenmaden. Det bør ikke ske sjusket eller forhastet. Børnene tager deres tur og bør lære, for hvem de skal bede og om hvad de skal bede.

4. Om aftenen, når faderen kommer hjem fra arbejde, tager han fat og hjælper med børnene. Hvis han har møder, som tvinger ham til at gå hjemmefra, vil det måske være nødvendigt, at han lægger en plan. Det er om aftenen, at børnene trænger til deres fader. Enhver moder trænger til nogle få øjeblikkes pusterum, medens hun lægger sidste hånd på aftensmaden. Dette er tidspunktet til at udsætte avislæsning og fjernsyn.

5. Søndag morgen tager faderen sine sønner med til præstedømmets møde og senere henter han hele familien til søndagsskolen. Efter søndagsskolen — når det er tid, at middagen skal serveres — vil et organiseret familiesamarbejde gøre middagen til en glad tid for hele familien. Efter middag synker mange familier ned i dødsghed. De små børn søger adspredelse sammen med børn på deres egen alder. Større børn spiller ofte »rock and roll«-musik eller ser på sportsbegivenheder eller har andre adspredelser. Her findes den bedste anledning for forældre til at vejlede deres børn om den rette overholdelse af sabbaten og at indpode deres egen indstilling på deres børn.

De rette aktiviteter sammen med børn i ugens løb og om søndagen vil give dybde og mening til familiens hjemmefæstener. Kluge forældre vil lade de rette ting ske.

PERSONLIGE NYHEDER

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Søndre Gren:

Niels Farcinsen, Tranehavegård 39, 75 år den 8. april.

Sønderborg:

Margrethe Wilhelmine Matzen Westphal, 70 år den 11. april.

Aalborg:

Elsø Winther, Sebbersund, 75 år den 14. april.

København Nordre Gren:

Emmy Augusta Wilhelmine Henriette Pedersen, Rismosevej 8, 70 år den 16. april.

Esbjerg:

Mette Bothilda Rauff Christensen, 70 år den 25. april.

Nyt fra Amerika:

Søster *Anni Hasbo*, gift med broder *Poul Erik Konnerup Kristensen*, Salt Lake City, Utah, har fået en datter den 3. februar. Hjertelig til lykke!

Dødsfald i Amerika:

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at broder *Anders Peter Andersen*, tidligere Palleshave, Svendborg Amt, er død i Salt Lake City, 89 år gammel. Broder Andersen var en god, trofast, gammel sidste dages hellig, han sluttede sig til Kirken den 6. august 1906 og blev ordineret til højpræst kort efter sin ankomst til Amerika efter 2. verdenskrig. Han efterlader sig 6 sønner og 1 datter i Amerika og 3 sønner og 6 døtre i Danmark. Æret være broder Andersens minde!

Dødsfald

Den 10. marts døde søster *Anna Kaiser*, Stege, 88 år gammel, og blev begravet den 13. marts. Æret være søster Kaisers minde!

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 3. januar:

Erik Vilhelm Andersen og Gerty Sieling Andersens datter, *Dorthe Andersen*, velsignet af sin fader.

Henry Hansen Koføed og Ethel Lund Koføeds datter, *Joan Catrine Koføed*, velsignet af sin fader.

Frøde Erling Bernskov og Tove Birgit Rømer Bernskovs søn, *Steen Bernskov*, velsignet af sin fader.

7. februar:

Bent Niels Aage Ronnenberg og Kirsten Schärfe Erikson Ronnenbergs søn, *Uffe Ronnenberg*, velsignet af ældste Henning S. Jensen.

Aalborg: 14. februar:

Harry Wigandt Wagner og Oda Bülow Wagners søn, *Rudi Wagner*, velsignet af broder Børge Klitgaard.

København Sødre Gren: 7. februar:

Soldan Eiler Jens Sigvard Aagaard Petersen og Dagny

Solveig Jakobsen Petersens tre børn, *Solbritt Mariane Trine Aagaard Petersen*, *Claus Martin Aagaard Petersen* og *Alex Bjørk Aagaard Petersen*, velsignet af henholdsvis broder Egon Bolvig, ældste John Sørensen og ældste Nile Schow.

København Centrum Gren: 7. februar:

Henning Johansen og Rita Steen Larsen Johansens søn, *Carsten Johansen*, velsignet af sin fader.

Odense: 7. februar:

Dan Sams og Jessie Christa Frandsen Sams' datter, *Christa Sams*, velsignet af sin fader.

Svendborg: 7. februar:

Svend Christian Høi og Elise Thagård Hansen Høis børn, *Susanne Birgitte Høi* og *Kim Christian Høi*, velsignet af henholdsvis broder Hjalmar Hansen og ældste Glen Hansen.

Døb:

Fredericia: 13. februar:

Einer Andreas Nielsen
Esther Beata Nielsen
Otto Frøde Nielsen

Døbt af:

Ældste Glen Simmons
Ældste Glen Simmons
Ældste Leslie Forslund

Håndspåbyggelse ved:

Ældste Harold Wilsted
Ældste Lynn Stoker
Ældste Leslie Forslund

København Nordre Gren: 6. febr.:

Simon Thy Johansen
11. februar:
Bodil Pedersen
20. februar:
Viggo Kirstein Kirsted
27. februar:
Lise Mette Sørensen

Broder Frantz Thy Johansen

Ældste Steven Peterson
Ældste Henning Jensen
Ældste Henning Jensen

Broder Niels Preben Johansen

Missionspræsident R. Earl Sorenson
Ældste Roger Petersen
Ældste Roger Petersen

Nordsjælland Gren: 28. januar:

Ulla Højer

Ældste Ralph C. Dent

Ældste Russell H. Mouritsen

Aalborg: 6. februar:

Tommy Holst Jensen
Kate Lind Jensen

Broder Verner Leo Jensen
Broder Preben Lind Jensen

Broder Verner Leo Jensen
Broder Jens Lind Jensen

Slagelse: 30. januar:

Anne Kate Hansen Blak Christensen

Ældste Rex G. Petersen

Ældste Kenneth R. Sorenson

København Centrum Gren: 4. febr.:

Ursula Lindeberg Jensen
13. februar:
Jytte Irene Lang

Ældste Daryl Tanner

Ældste Clyde Summers

Ældste Frank Olsen

Ældste Roger Sybrowsky

Missionærforflytninger:

16. februar: D. Raymond Christensen Craig B. Rasmussen Richard Carlquist Flemming Fano 19. februar: Gale Jensen 5. marts: Henry Isaksen D. Howard Lively Raymond E. Nielsen Ronald E. Lund Richard Poulsen Leonard Rustad Richard Dorsey Bravant Haslam Stanley Buxton Terry Booras Roger Petersen James McKee Paul Van Alfen Larry C. Johnson	Fra: Haderslev Haderslev Valby Brønshøj Aarhus Hellerup Valby Randers Birkergård Kolding Slagelse Aarhus Randers Hjørring Aalborg København Birkergård Fredericia Fredericia
---	---

Til: Missionskont. Haderslev Brønshøj Missionskont. Vejle Frederiksborg Frederiksborg Missionskont. Hellerup Fredericia Fredericia Aalborg Aalborg Aalborg Hjørring Aarhus Aarhus Aarhus Aarhus
--

Chester Allen John P. Broberg Gunnar Reiersøn Paul Emmer Gert Jensen R. Steve Clawson Arman B. Peterson Russell H. Mouritsen Lynn Stoker Glen R. Hilton Samuel Jones Nile Schow Lee Noorda Paul Sanders Henri Jensen Daryl Tanner Don Baxter Donald Aiken Kurt E. S. Larsen Ronald Stanfield R. Bruce Nielsen Flemming Fanø Ralph B. Olsen
--

Vanløse København Skive Holstebro Esbjerg Aarhus Aalborg Helsingør Ringsted Søborg Bornholm Hvidovre Holte København Frederiksborg Kbhvn. Indre By Gentofte Aarhus Horsens Odense Odense Missionskont. Aalborg	Bornholm Holstebro Horsens Esbjerg Kolding Vanløse Hvidovre Valby København Gentofte Søborg Bornholm Birkergård Birkergård Helsingør Holte Odense Odense Randers Skive Søborg Søborg København Ringsted
--	--

Ordinationer:

København Nordre Gren: 3. januar:
Herluf Thyge Johansen
Frantz Thyge Johansen
10. januar:
John Martin Dietz

Nordsjælland Gren: 12. januar:

Arne Johannes Jakobsen
København Søndre Gren: 14. febr.:
Kaj Poul Aksel Nielsen

Aarhus: 7. februar:
Thøger Christian Dyhr

Horsens: 3. januar:
Anders Nielsen Munkholm

Frederikshavn: 7. februar:
Ejvin John Christensen

Til:

Lærer
Præst
Diakon

Lærer
Diakon

Lærer

Præst

Præst

Ordineret af:

Broder Niels Preben Johansen
Broder Niels Preben Johansen

Broder Martin Dietz

Broder Kaj Vinther Lauridsen

Broder Svend Aage Sønderby

Ældste Gayle C. Jensen

Broder Anton R. Kobæk

Broder Jens M. Christensen

Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 16. februar er ældste *David Raymond Christensen* blevet kaldet til at arbejde på missionskontoret som bogtrykker.

Ældste Christensen er født den 31. august 1943 som søn af Mr. og Mrs. Merlin C. Christensen, Blackfoot, Idaho. Han kom til Danmark den 20. august 1963 og har arbejdet i København, Vejle, Fredericia og Haderstev, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald. — Vi beder Gud velsigne ældste Christensen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny zoneleder

Den 5. marts er ældste *Ronald E. Lund* blevet kaldet som zoneleder i Hellerup.

Ældste Lund er født den 13. april 1943 som søn af Mr. Fred B. og Mrs. Emma N. Lund, Preston, Idaho. Han kom til Danmark den 15. januar 1963 og har arbejdet på Christianshavn, i Randers, Slagelse, Ilte, København Indre By, på Bornholm, i Søborg og i Birkerød, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Lund i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 2. marts ankommet til den danske mission:

Orson Henning Dietz fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Woodrow F. Rasmussen fra Boise, Idaho, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Randall Johnson Knudsen fra Ukiah, California, beskikket til at arbejde i København.

Ross Clyde Brown fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig aflost fra deres arbejde i den danske mission:

15. februar: *N. Halvor Madsen* og *Sarah L. E. Madsen* fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

10. marts: *Gerry B. Christiansen* fra Lowell, Wyoming, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret som bogtrykker.

18. marts: *Willard Lester Call* fra Bancroft, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

Henry L. Isaksen fra Boston, Massachusetts, efter sidst at have arbejdet i Hellerup.

Orson H. Dietz

Woodrow Rasmussen

Randall J. Knudsen

Ross C. Brown

N. Halvor Madsen

Sarah L. E. Madsen

Gerry B. Christiansen

Willard L. Call

Henry L. Isaksen

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS *Rejsebureau*

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

Exportmodel

splinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Omvendelse - et vigtigt princip

af Richard L. Evans.

Vi vender os et øjeblik mod, hvad der kan være et upopulært princip: princippet omvendelse — upopulært måske fordi det kræver, at man indrømmer fejl. Omvendelse er et af de første principper, som Gud har givet, og den kendsgerning, at Han gav det, er bevis på, at Han vidste, at vi ville behøve det, og at Han ville anerkende det — når det er oprigtigt. Han vil ikke narre os ved at kræve omvendelse uden motiv eller vished. Somme tider vil unge mennesker sige (eller formode): »Jeg har gjort en fejl. Jeg har bragt sorg over mig selv og mine forældre, og da jeg har gjort det, er skaden sket, og der er ingen grund til at angre.« Lad os fjerne denne vildfarelse en gang for alle. At have gjort en fejl er ingen grund til at gøre flere fejl. Der er et formål med at omvende sig og hvis der ikke var det, ville ingen dødelig nogensinde gøre meget ud af sit liv, fordi enhver har gjort fejl. Og hvis vi ikke med nogen vished kunne rette vore fejl, ville der kun være få, som højst sandsynligt nogensinde ville vende om og gå den rette vej. Men da oprigtig omvendelse er virksomhedsfuld, er der aldrig noget bedre tidspunkt end så snart som muligt at vende om — ikke vente på at gøre flere fejl. Ja, i virkeligheden vil forsætlig opstøtelse vække nogen tvivl om oprigtigheden. Alt for lang udsættelse kunne måske være lidt upålideligt med hensyn

til at nå det. Hvem ved, hvor lang tid han har til at sætte sit liv i orden? Omvendelse er en del af frengangsprocessen, af lærdom, af modning, af erkendelsesloven, af erkendelsens resultater; den er at se kendsgerningerne lige i øjnene. Enhver rettelse af en fejltagelse er en slags omvendelse; enhver oprigtig undskyldning er en slags omvendelse; enhver forbedring er en slags omvendelse, ligeledes enhver overvindelse af en usund vane. Matthew Cowley sammenlignede omvendelse med en båndoptager: »... det eneste som skræmmer mig«, sagde han, »er, hvis de får dem over på den anden side. Måske vort helvede vil være, når vi kommer derover, nogen vil dreje op for fjernsynet, og vi vil se os selv ... Måske vil han dreje op for båndoptageren, og vi vil høre os selv tale. Ville det ikke være frygteligt?« Og så antydede han, at under nogle omstændigheder ville båndet kunne slettes ud. »Det er hvad jeg kan lide ved det«, fortsatte han, »at slette ud. Jeg tror, at når vi omvender os, vil noget blive slettet ud, således at når vi kommer der, vil vi blive dømt, som vi er. For det vi er og måske ikke for det vi har været.« Tak Gud for det store og frelsende princip, oprigtig omvendelse.

(Fra *Tempelpladsen*, 4. oktober 1964).